

A L S Ó V Á R O S I

H A R A N G S Z Ó

A nagykanizsai Szent József Plébánia lapja VI. Évf. XI. szám 2011. november

A veszprémi kórházban találkoztunk utoljára. Akkor már nem tudtam beszélgetni veled. Mélyen aludt, nem akartam fölébreszteni. Szobátársai szerint már képtelen volt szólni. Amíg ott ácsingóztam az ágy mellett, sok-sok évet pergetett bennem vissza az idő. Képkockák villantak föl a múltból, egy kapcsolat szilánkjai.

A taranyi iskola mellett állok... Frissen maturáltként, telve szorongással és bizakodással a roppant kihívás miatt. Várom, hogy megérkezik. Pár óra „hospitálás”, aztán átveszem a stafétabotot. Megérkezik a trabanttal, a rafinált kölykök kilesik, szaladnak eléje, majd azon versenyeznek, ki vigye táskáját a teremig. Előkerül a furulya, aztán teli torokból zeng az ismert, szép gyermekének: „Minden mi él, csak Téged hirdet...” Egyszer csak szóba kerül a nyári búcsú, a sátrak és ajándékok sokasága. Valaki azzal hanceg, hogy ruganyos békát kapott, ami a többieket irigységgel tölti el. Nosza, papírbékát hajtogat az egész társaság... Micsoda kiváltság, hogy már a kezdet kezdetén életközlelből tanulhatom a kateketikát!

Tartalmas, elgondolkodtató prédikációk sora... Valahogy sosem éreztem az idő múlását. Egyszer a kis falu, Rinyaujlak egykori tanítójának példájával hozakodott elő. Szülei csak nagy-nagy áldozatok árán tudták taníttatni. Kevéske pénzükből csak egy szegényes albérletre futotta. Arany Bálint -azt hiszem így hívták a néhai néptanítót- éjjelente a közeli park padjain, a kandeláberek pislá fényénél olvasgatta jegyzeteit. „Nekünk vajon mennyit ér a kereszténységünk?” – szegezte hallgatóságának a kérdést.

Fölfelé lépked a falucska templomához vezető lépcsősoron... Az első áldozásra készülő gyermekek gyóntatására érkezett, ha jól emlékszem. Egy kis gézengúz váratlanul eléje perdült: „Atya, árulja el, hány óra van?” Hamiskás mosollyal válaszolt: „Nekem csak egy orrom van, miért mit gondoltál.” A lurkónak nehezen esett le a húszfillér, míg társai göndör kacajjal jutalmazták a tréfát.

Újabb beszéd, melyben Francois Varillon könyvére hívja fel a figyelmet... Elmondja, hogy meghökkenette, a kiadvány neve: Az Isten alázata és szenvedése. Idézi a szerzőt. Briliáns gondolatok sora... Röstelkedem, hogy csak most, húsz év múltán vettem kézbe a kötetet, a „kenotikus teológia” egyik gyöngyszemét. Miért vonakodunk

Miklós atya

„mozdulni” amikor temérdek jelet, intést kapunk Istentől az ő szolgálai által. Miért ez a fura nehézkedés bennünk? Milyen igaza van

annak, aki keserűen jegyezte meg Isten népe petyhüdségét látván: félelmetes, hogy mi mennyi prédikációt kibírunk!

Egykori szemináriumom rektora keres telefonon. Arra kér, vállaljam el az őszi lelkigyakorlatot. Kifogások sorát mondom: plébánosi teendők, építkezések, csak 6 év telt el a szentelés óta, nagyon fiatal vagyok ehhez... Szabódom, de érzem, csalódást okoznék a nemleges válasszal. Gátlással, görccsel álltam a mindig kritikus kispapság elé. Iszonyúan szenvedtem elégtelenségem tudatától. Az egy hetes lelkigyakorlat végén, a záró ebéd után Miklós atya, aki akkor már spirituális volt, azaz a kispapok lelki vezetője, a kocsimhoz kísért. „Büszke vagyok rád!”- mondta. Gyógyír volt az a mondat. Feledtette minden aggályomat.

Többször hívtam különféle alkalomból: lelkigyakorlatra, díszüveg ablakok megáldására. Jött is örömmel, szívesen. 2008-ban tartott triduumát, amikor XVI. Benedek pápa „Deus caritas est” című enciklikáját elemezte, ezekkel a szavakkal indította: „Postásként jöttem hozzátok. Azért jöttem, hogy a Szentatya levelét kézbesítem nektek...” És tanított, buzdított három estén át bölcs szóval, szeretettel. Csordultig van a szívem hálával, hogy Istennek ezt a nagyszerű, hű „postását” megismerhettem. Hogy sok mindent tanulhattam tőle, és hogy ezek egytől-egyig életem kitörölhetetlen részévé lettek.

Ezért döbbsentem meg, amikor a kaposvári székes-egyházban a gyászszertartáson olyan kevés hívőt, egykori lelki gyermeket láttam. Ennyit érne a tanítók és tanúk példája, szolgálata? Ilyen könnyen napirendre térünk távozásuk fölött? Hiába fürkésztem szememmel a templomjárókat, a falvak népét, ahol megfordult, akiknek éveken át pásztor volt. Nem, amit hiányolok annak semmi köze afféle személyi kultuszhoz, egyszerűen csak az, amit a zsidókhoz írt levél szerzője így fejez ki: „Emlékezzetek meg előljáróitokról, akik az Isten szavát hirdették nektek. Gondoljatok életútjuk végére, és kövessétek őket a hitben.” (Zsid 13,7) Csak ennyi.

Valóban ilyen rövid távú lenne Isten népének emlékezete?

Horváth Lóránt

plébános

Rieth József

Ítéletidő

Senki sem tudta, honnan jön, hová tart. Egyszer csak megjelent a vadállatok által kitaposott ösvényen. Lassan lépegetett és nézelődött, mint aki élvezi a természetet. Csöndesen járt, egyfajta végtelen nyugalom áradt belőle, úgyhogy néhány kíváncsi állat odafutott és megszaglásztta. Ő csak ment tovább lassú léptekkel, szeretettelien rájuk mosolygott, az állatok pedig elkísérték egy darabon.

Nem féltek tőle, sose láttak még embert.

Ebben az értelemben az első mondat csak amolyan fel-lengzős közhely, hiszen az egész földön nem volt senki, aki bármit is „tudott” volna a szó hagyományos értelmében. Az emberiség, mint olyan, rég megszűnt létezni. Szerencsére nem háborúval vagy atomrobbantással pusztította ki magát, csak úgy egyszerűen kihalt. Ahogy története folyamán sok-sok állat- és növényfaj pusztulását okozta, végül saját életfeltételeit is felszámolta. A környezetszennyezéssel, a társadalmi problémákkal, a szexuális eltévelyedésekkel végül úgy tönkretette saját lehetőségeit, hogy egész rövid idő alatt megfogyatkozott és kipusztult - a természet

nyilván min-denki a földeken dolgozott. A nyári melegben szél se rezdült, de mintha még a bogarak is elcsendesültek volna. Lépteim ijesztően puffan-tak a poros utcán, önkéntelenül is halkabbra fogtam a járásom. Rossz volt így egyedül, néma házak, zárkózott kerítések fala között haladni. Lehangelő volt, végtelen magány tört rám.

Az egyetlen látnivaló, amire végül bukkan-tam, a temető volt. Kapuja nyitva állt, szinte hí-vogatóan. Nem félek a temetőktől, nem kelte-nek bennem rossz érzéseket. Bár sok ismerő-söm, rokonom, családtagom kiköltözött már a végső nyughelyre, számomra a sírhantok nem annyira az elmúlás, mint inkább az örök élet emlékei. Nyugodt szívvel léptem be a kapun, s puha, dús fűvel szegélyezett ösvényen lépegettem be-felé. Már is magával ragadott a csönd, a nyuga-lom és az időtlen béke légköre. Mennyire más volt itt, mint az előbb odakint? Akik itt nyug-szanak, két-háromszáz évvel ezelőtt benépesí-tették a kerteket az alacsony házakban laktak, a falu utcáit járták. Ők már akkor itt éltek, amikor én még nem léteztem, de egykor majd saját tes-tem, is egy hasonló kis halom mélyén fog por-ladni. Talán lelkünk se távozik túl messze a sí-runktól, várva a megígért feltámadást hogy új-ra egyek lehessünk megdicsőült testünkkel.

Ahogy sétálgattam a sírok között, sorra ol-vastam a kőlapokra rótt, idő által koptatott ne-veket és dátumokat. S a halottak egymás után jöttek elő a sírokból. Ez azonban nem a horror történetekben megszokott zombik serege volt, hanem teljesen normális, barátságos és közvet-len emberek csoportja. Ők mindössze korábban éltek köztünk, de a lényegben, nem különböztek tőlünk. Természetes módon jöttek oda hozzám, köszönteni egy körükbe érkező vendéget. Meg-rázták a kezem, megveregették a vállam, üdvözöltek, továbbinvitáltak, mutatták az újabb feliratokat, az érdekesebb neveket, jelentősebb dátumokat.

„Kocsis Gáspár 1732-1778” tizenkét évig volt a kisbíró, míg egy tüdőgyulladás el nem vitte. Egy szegényebb köre meg ez van írva: „Péter Sára 1703-1798” - hajlott háttal botra támasz-kodva jön felém, nyújtja a markát. Ő volt a falu koldusa. Gyerekkorában valami csontsorvasztó betegségtől meggörbült a gerince, mégis túlélte mindenkit a maga 95 évével! És itt jön „Varga

Istike 1754-1758” egy kicsike sír apró keresztje felől. Szalad, és kitárt karjaimba fut. Felkapom, mire a gyerekek végtelen bizalmával ölel meg.

Így járok sírról sírra, mindenkinél megállok egy-két szóra. Ők pedig továbbkísérnek, mosolyognak, barátkoznak. Végül visszatérek a bejáratához, és amikor ki-lépek az utcára, még hosszan integetnek utá-nam. S most már cseppet se magányos és kihalt az utca. Barátságosan néznek rám régről jött barátaim egykori otthonai.

pedig nagy nyomás alól szabadulva fellélegzett.

A vándor pontosan tisztában volt ezzel, ezért szomorúan lépkedett. Ő már akkor is előre tudta, amikor eltervezte az egészet. Ő volt ugyanis az egésznek a kitalálója és megalkotója. Ezt az összes emberből is viszonylag kevés tudta róla, és csak néhányan voltak, akik valaha is úgy-ahogy ismerték közelebbről. De persze ezzel is tisztában volt; bár eredetileg nem így szeretne volna, ám ez volt az emberek döntése, ő pedig elfogadta, tudomásul vette. Elrejtőzött, és nemigen avatkozott bele nyíltan a dolgaikba, csak úgy óvatosan, szin-te észrevétlenül. Ez ugyanis nem egy afféle kísérlet volt az intelligens életre, ahogy a tudományos-fantasztikus szerzők előszeretettel ábrázolták az emberiség kifejlődését.

Egyszerűen szeretete az életet, gyönyörködött a természetben. Beszívta a növények illatát, élvezte a nap-sütést, mosolygott az állatok láttán. Nagyon tetszett neki ez az egész, azért is akarta, hogy emberek népesítsék be a Földet: hadd élvezzék ők is ezt a csodálatos világot.

Most viszont nincsenek már, és fájdalmasan hiányoznak. Annak idején előre látta, és szomorkodott emiatt, egyszer mondta is nekik: „Csak az a kérdés, hogy amikor az Emberfia eljön, talál-e még hitet a földön”

Megállt és intett a fanfárosoknak: kezdhetik fújni a harsonákat.

Temetőben

Egészen kicsiny, mindössze néhány tucat szegé-nyes házból álló falucska volt, ahol meg kellett szállnom. Mivel sok ráérő időm volt, kísétáltam a főutcára - lényegben az egyetlen utcára, hogy megnézzem, akad-e valami nevezetesség.

A falu azonban nyomasztóan üres, kihalt volt, sehol senki élő nem látszott,

nyilván min-denki a földeken dolgozott. A nyári melegben szél se rezdült, de mintha még a bogarak is elcsendesültek volna. Lépteim ijesztően puffan-tak a poros utcán, önkéntelenül is halkabbra fogtam a járásom. Rossz volt így egyedül, néma házak, zárkózott kerítések fala között haladni. Lehangelő volt, végtelen magány tört rám.

Az egyetlen látnivaló, amire végül bukkan-tam, a temető volt. Kapuja nyitva állt, szinte hí-vogatóan. Nem félek a temetőktől, nem kelte-nek bennem rossz érzéseket. Bár sok ismerő-söm, rokonom, családtagom kiköltözött már a végső nyughelyre, számomra a sírhantok nem annyira az elmúlás, mint inkább az örök élet emlékei. Nyugodt szívvel léptem be a kapun, s puha, dús fűvel szegélyezett ösvényen lépegettem be-felé. Már is magával ragadott a csönd, a nyuga-lom és az időtlen béke légköre. Mennyire más volt itt, mint az előbb odakint? Akik itt nyug-szanak, két-háromszáz évvel ezelőtt benépesí-tették a kerteket az alacsony házakban laktak, a falu utcáit járták. Ők már akkor itt éltek, amikor én még nem léteztem, de egykor majd saját tes-tem, is egy hasonló kis halom mélyén fog por-ladni. Talán lelkünk se távozik túl messze a sí-runktól, várva a megígért feltámadást hogy új-ra egyek lehessünk megdicsőült testünkkel.

Ahogy sétálgattam a sírok között, sorra ol-vastam a kőlapokra rótt, idő által koptatott ne-veket és dátumokat. S a halottak egymás után jöttek elő a sírokból. Ez azonban nem a horror történetekben megszokott zombik serege volt, hanem teljesen normális, barátságos és közvet-len emberek csoportja. Ők mindössze korábban éltek köztünk, de a lényegben, nem különböztek tőlünk. Természetes módon jöttek oda hozzám, köszönteni egy körükbe érkező vendéget. Meg-rázták a kezem, megveregették a vállam, üdvözöltek, továbbinvitáltak, mutatták az újabb feliratokat, az érdekesebb neveket, jelentősebb dátumokat.

„Kocsis Gáspár 1732-1778” tizenkét évig volt a kisbíró, míg egy tüdőgyulladás el nem vitte. Egy szegényebb köre meg ez van írva: „Péter Sára 1703-1798” - hajlott háttal botra támasz-kodva jön felém, nyújtja a markát. Ő volt a falu koldusa. Gyerekkorában valami csontsorvasztó betegségtől meggörbült a gerince, mégis túlélte mindenkit a maga 95 évével! És itt jön „Varga

Istike 1754-1758” egy kicsike sír apró keresztje felől. Szalad, és kitárt karjaimba fut. Felkapom, mire a gyerekek végtelen bizalmával ölel meg.

Így járok sírról sírra, mindenkinél megállok egy-két szóra. Ők pedig továbbkísérnek, mosolyognak, barátkoznak. Végül visszatérek a bejáratához, és amikor ki-lépek az utcára, még hosszan integetnek utá-nam. S most már cseppet se magányos és kihalt az utca. Barátságosan néznek rám régről jött barátaim egykori otthonai.

Fény és vallomás (részletek)

A kutatógömb

csak bizonyos mélységig tud

leszállni a tengerbe,

különben összeroppan,

az emberi értelem is felmond

Isten titkai előtt.

Mindig eredményt akarunk látni

s azt hisszük: akkor van értelme életünknek,

ha itt es most alakítottunk a világon,

pedig a csillagok fénye sincs itt azonnal,

sőt vannak olyan távoli égitestek is,

melyekről a fény már elindult felénk,

de csak egy másik nemzedék fog rá felfigyelni.

Isten gondolatai nélküled is megvalósulnak,

de mennyivel szebb, ha szín vagy a képen,

és nem a fényt kiemelő sötétség.

A forrás nem lesz kevesebb,

ha merítenek belőle.

Akkor posványosodik el a kút is,

ha nem használják.

Az emberélet beszűkül,

ha elfelejt szeretni.

A halál után

egy kis időre leeresztődik

a színpad függőnye,

ahol szerepeltünk,

a nézőközönség számára az előadás szünetel,

közben átrendeződik a szín,

és következik a második felvonás,

az új és új föld díszleteivel.

Szent-Gály Kata

JÉZUS SZEMÉLYI IGAZOLVÁNYA (ELSŐ VÁLTOZAT)

Családi állapota: fiú.

Foglalkozása: mester.

Szemei: *nagyvonalúak*, csak a jót látja.

Kezei: gyermekeket simogat, betegeket gyógyít velük.

Ajka: nem bizonyos, hanem biztos dolgokat mond.

Jelleme: *kitartó*, nem enged a jóból.

Temperamentuma: Minden öröme kész. Szomorúság ellenes.

Legjobb gondolata: az embert nem az esze, hanem a szíve szerint méri.

Nem kedveli: az unalmat, lustálkodást.

Előnye: mások terhét viseli.

Sport: halászat.

Hobbyi: utazás.

Szokásai: példabeszédek mondása.

Aggodalmas: embermentés.

JÉZUS SZEMÉLYI IGAZOLVÁNYA (Második változat)

Fizikuma: *erős*. A pénzváltók asztalát felborítja.
Szája: világos beszédet mond. Nem ken el semmit.

Stílusa: egy jótett után nem ünnepeleti magát.

Jelleme: erős, de nem erőszakos. Gyengéd, de nem kényelmes. Határozott, de nem kihívó.

Munkái: sok új utat mutatott.

Kedvenc sportja: *edző*. Nagyokat és nem kövéreket nevel.

Ezt az állatot nem kedveli: kaméleon.

Előnye: ösztökél a jóra.

Álmai: minden szívnél kopogtat.

Remekműve: szeretetből vállalta a halált.

Kora: a kétezer évet jól viseli.

Ne féljeteK...

Torkos Matild

Magyar Nemzet

Nem félünk – ezt a szöveget emelték a magasba a büntetőeljárás alá vont volt kormányfő mellett tüntető családtagok, elvtársak, barátok az ügyészség előtt tegnap délután.

Úgy tűnik, a rendszerváltozás után, amikor elkezdtek tanulni a demokratikus viselkedést a Párt reformszárnyában, csak azt a szállóigévé vált Bibó István-i igazságot sikerült megjegyezniük a szocialistáinknak, hogy „demokratának lenni annyi, mint nem félni”. Az eredeti gondolat túl hosszú és bonyolult volt a „Fegyverbe! Fegyverbe!” típusú diktátumokhoz szokott füleiknek. Ráadásul mindjárt belebotlunk a bibói gondolat legelején, hogy például a „más nyelvűektől, más fajúaktól” nem fél a demokrata, és akkor akaratlanul is eszünkbe jut a szaúdi focisták esete a mártír szerepében tetszelgő kádkőgyáros proletárral – és oda a katarzis. Pedig mennyit fáradozott ezért az érzésért tegnap is a főnökéhez oly hű Gréczy Zsolt egy teherautó platóján szónokolva! A szolidaritásukat azzal is kifejezhették a tüntetők, hogy ujjlenyomatukat adták egy hatalmas tacepaóra. Vélhetőleg a volt kormányfő gyanúsítottkénti kihallgatása előtt is azt a szabályos eljárási módot követték az ügyészségen, hogy lefotózták szemből és profilból, illetve levették az ujjlenyomatát. Az ujjlenyomatgyűjtő akció egyébként elég nagy vakmerőségre vall, tekintve, hogy a demonstráción szép számban vettek részt a nyugdíjaskorú veteránok mellett az előző kormányzati ciklusban aktív szocialista politikusok is.

Ha Gyurcsány szépkorú elvtársai egy kicsit többet foglalkoztak volna Bibó társadalomfilozófiájával a szemináriumokon, akkor megtudhatták volna, mit gondolt a jogtudós politikus a törvény előtti egyenlőségről. Ennek lényege nagyon egyszerű, könnyen megérthető: a kiszolgáltatott helyzetben lévő, egyik napról a másikra tengődő, tyúktolvajláson kapott bűnözőt éppen olyan eljárás illeti meg, mint azt a milliárdos kádkőgyárost, aki a politikai hatalmat megszerezve, hivatalával visszaélve egy közösségi tulajdonban lévő vagyontárgyról nem a törvényben megszabott keretek között hozott milliárdos kárral fenyegető döntést. Ha egyenlő bánásmód jár a csekély érdekérvényesítő képességű tyúktolvajnak és a nagy hatalmú, vagyonos, diplomás volt kormányfőnek, akkor hazánkról is elmondható, hogy a törvény előtt mindenki egyenlő. A talán csak felelőtlen magatartása miatt a hivatali visszaélés gyanújába keveredett volt miniszterelnök és a politikai elit za-

varosban szívesen halászó nagy hatalmú urai bármelyik párt támogatását képzeljék is a hátuk mögé, örömmel nyugtázzhatják, hogy nem Platón elvei érvényesülnek a modern demokráciák büntetőjogi rendszereiben. Mert akkor sokkal súlyosabban ítélnék meg a fehérgalléros bűnözők intellektuális jogi trükkjeit, mint azokét, akik a télire való tüzelőt lopkodják össze az erdőről.

Nehéz megérteni, hogy vajon miért is lenne kiváltságosabb, védettebb személy Gyurcsány, mint Hagyó, Hunvald vagy éppen Zuschlag – az ügynevezett megélhetési bűnözőket most itt nem említjük, mert nem akarjuk őket megsérteni –, ha az ügyészségnek alapos gyanúra okot adó bizonyítékokat talált fel a nyomozó hatóság. A tüntetők tényleg úgy gondolják, hogy meg kellett volna tiltani az ügyészségi nyomozóknak, hogy megvizsgálják az LMP-s Schiffer András feljelentését? Vajon a főügyésznek az lett volna a dolga, hogy a bűnpártolás ódiúmat vállalva elsüllyessze az aktát?

Gyurcsány tegnap igazi ripacs volt. Dérral bevágatott az ügyészségre, videofelvételt követelt, pimaszkodott egyet a hatóság tisztségviselőivel, majd megtagadta a vallomástételt. Aztán kiállt a közönsége elé, szoroson Gréczy mellé, és arról győzködte őket, hogy nem kell félni, és hogy egyedül nem megy...

Holott csak egy dolga lett volna tegnap: tisztázni magát a Sukoró-ügyben.

Tartsd meg a villád!

Martha telefonhangja mindig mosolyt csalt Jim testvér arcára a vonal má-sik végén. Martie néni, ahogy a gyerekek hívták, nemcsak a gyülekezet legidősebb, hanem hitükben legszilárdabb tagjai közé is tartozott. Bármerre járt, valósággal sugározta magából a hit, remény és szeretet üzene-tét.

Ezúttal azonban szokatlan árnyalat színezte szavait.
— Tiszteletes úr, be tudna nézni hozzám ma délután? Beszélnem kell önnel.

— Természetesen. Három körül megfelel?

Amikor egymással szemben helyet foglaltak az asszony kicsiny nap-palijának csöndjében, Jim megértette, miért érezte olyan furcsának azt a hangot.

Martha közölte vele, hogy az orvosa most fedezett fel egy addig rejtve maradt tumort.

— Azt mondja, hat hónapom lehet hátra.

Martha komoly arccal beszélt, mégis kifejezett nyugalom áradt belőle.

— Annyira sajnálom... — kezdte volna a lelkész, de az asszony fél-beszakította.

— Fölösleges. Az Úr jó volt hozzám, hosszú életet juttatott nekem. Kész vagyok elmenni, ezt ön is tudja.

— Tudom — bólintott Jim.

— De szeretném megbeszélni önnel a temetésemet.

Sokat gondolkoztam rajta, és volna néhány kívánságom.

Sokáig tárgyaltak csöndesen: Martha kedvenc zsol-táirairól, a szentírás-idézetekről, melyek az évek során oly fontossá váltak a számára, és kettejük közös emlékeiről, melyeket Jim ötéves gyülekezeti szolgálata alatt gyűjtöttek.

Amikor úgy tűnt, hogy nagyjából mindenről szót ejtettek, Martie néni szünetet tartott, Jim testvérré hunyorított, és hozzátette:

— Van itt még egy dolog, tiszteletes úr. Amikor eltemetnek, egyik kezembe a régi bibliámat tegyék, a másikba meg egy villát.

— Villái? — lepődött meg a derék férfiú, aki azt hitte, semmi sem éri már váratlanul. — Miért akarja, hogy villával temessék el?

— Eltűnődtem a gyülekezeti vacsorákon és banketeken, melyeken annyi év alatt részt vettem — magyarázta az asszony. — Már a számukat sem tudom, de egyvalami megragadt az agyamban. Ezek az igazán kellemes összejöveteleken, amikor az étkezés már majdnem véget ért, a fel-szolgáló vagy épp a háziasszony kezdte leszedni az asztalt. Néhány eset-ben, és ezek voltak a legjobbak, valaki odahajolt hozzám, és a fülembe súgta: „Tartsa meg a villáját!” Tudja, mit jelentett ez? Azt, hogy a desszert következik! Nem egy tálka gyümölcskocsonya vagy puding, esetleg fagyalt. Ahhoz nem kell villa. Ilyenkor igazi ínycsengés ígérkezett, csokoládétorta vagy meggyes pite! Ha azt mondták, tartsam meg a villámat, biztosan tudtam, a java még hátravan! Ezt szeretném jelezni a gyászolóknak a temetésem is. Felidéznek majd az együtt töltött szép napokat, ami nagyon helyes, de amikor ellépnek a ravatalom előtt, és megtekintenek csinos kék ruhámban, szeretném, hogy megbökdössék egymást: „Minek az a villa?”⁵ Azt akarom, hogy akkor mondja meg nekik: megtartottam a villámat, mert a java még hátravan!

Roger William Thomas

Harsányi Lajos: A TEST MAJD ÍGY BÚCSÚZIK

Megérdemlem, hogy itt hagyj
És szállj az égbe vissza.
Kilobbanjon belőlem,
Mit gyűjtöttál, a szikra.

Folyvást értem remegtél,
Én meg gyötörtelek,
Hányszor megszöktem tőled,
Úztek vad kényszerek.

Futottam tévutakra,
Buktam múltó gyönyörbe,
Alig találtam vissza
Hozzád megtépve, törve,

De zúgtak bár fölöttem
Orkánok és telek.
Azért mégis csak téged,
Téged szerettelek.

Móra Ferenc

Selyem Jánoska

Csapott szőke hajával, bánatos kék szemével itt látom magam előtt Selyem Jánoskát, ahogy a nevét leírom. És fáj a szívem, ahogy suttogja a sírásra görbült puha szájacskája:

- Tamás, ne haragudj rám!

Igazság szerint nem is volt semmi okom Jánoskára haragudni. Soha meg nem bántott egy tekintettel se. Más se, nemhogy engem. Olyan volt mindenkire, mint a lány ke-nyér. Szerette is mindenki, csak én nem. Mindig elfutott a méreg, mikor a tanító úr azt mondta:

- Fiúk, Selyem Jánoskáról vegyetek példát!

„Miért Selyem Jánoskáról? - hányta ilyen-kor a hab a lelke-tem, - Hát mivel különb ember ő énnálam? Ő is mindenből egyes, én is az vagyok. Neki is szücsmester az apja, ne-kem is. Csakhogy az övé szegény szücs-mester, az enyém meg gazdag szücsmester. Ő gyáva, mint a nyúl, én bátor vagyok, mint az oroszlán.

Úgy is néztem szegény Jánoskára mindig, mint valami haragos oroszlán. Ő meg félve nézett rám mint valami ártatlan nyúl.

--Tamás, ne haragudj rám! - mindig ezt mondta a búzavirág-szín szemével. Biz én pe-dig nyilván még most is haragudnám rá, ha egyszer a sárkány össze nem barátkoztat ben-nünket. Nem kell megijedni, nem volt en-nek a sárkánynak hét feje, csak egy, az is papírból. Nem is fújta ez dühösen a tüzet valami sötét barlang fenekén, hanem úszkált szép szelíden a levegőégben. Nem is kellett ezt láncra verni valami híres mesebeli hős-nek: elég volt neki egy szál vékony zsinég, annál fogva is úgy jött utánam, mint a kezes bárány.

Az volt éppen a baj, hogy csak kezes bárány volt a sárkányom. En azt szerettem vol-na, hogy sas madár legyen. Ritka szép jószág volt, hosszú farkú, kerek fejű, még szeme is volt neki piros papirosból. Nem ért az semmit, ha a zsinegje kurta volt.

- Csak lent, csak lent, csak lent! - egyre azt csörögte a papírfarka, míg piros szeme vágyakozva nézett fel a magasba, hol vígan lefelgettek a többi fiúk sárkányai.

Én meg sóhajtottam nagyokat, de ez csak nem vitte följebb a sárkányt. „No, majd viszi a vontatás!” - gondoltam magamban.

Ravasz mesterség az a vontatás. Abból áll, hogy az egyik gyerek fölébe kerül a maga sárkányával a másiké-
nak, nagyot ránt rajta, beleakaszkozik a zsinegébe, s oda-vontatja magához a zsákmányt. Vontattam volna én is, ha lett volna mit. De hogy kerüljek én az én bukdácsoló jó-

Irodalmi melléklet

szággommal azok, fölé a kevély sárkányok fölé?

Szerencsére megláttam, hogy az utca vé-gében Selyem Jánoska is sárkánnyal vesző-dik. A sárkány is oly gyá-moltalan volt, mint a gazdája. Toldott-foldott vastag papír a feje, papsajt nehezék a farkában.

Hanem zsinegje volt neki szép hosszú, s az kellett ne-kem éppen. Ahogy nekilendült egy kicsit a nehézfejű sár-kány, rohantam elő az enyimmel mint a nyíl, s úgy lerán-tottam, hogy Jánoska csak akkor kapott észbe, mikor már hozzá is kötöztem a zsinegjét a maga-méhoz.

--Ne vedd el, Tamás, az Isten áldjon meg! Látod, én sose bántom a más játékát!

- Nem ám, mert gyáva vagy!

Szegény Selyem Jánoska még akkor is a szemét töröl-gette, mikor én már a harma-dik utcán szaladtam. Vitt magával a sárkány.

csattogott most már szabad röptében, mint valami szilaj sas madár.

- Csak fel, csak fel, csak fel!

Le is szedtem minden sárkányt, amit a fa-lu felett ész-revettem, s annak a zsinegével az enyémet hosszabbítot-tam. Már a fa-lu tornyát is meg-haladta a sárkányom, mi-korra kibújt a hold a nyárfák mögül, és eltátotta a száját:

- Nini, ezután két holdvilág lesz az égen?

Az én sárkányom pedig meg-állt egy pil-lanatra, s olyanfélét gondolhatott magában;

„Ejnye, az volna ám még a szép, ha ezt az ezüstsárkányt is le tudnám vontatni!”

Azzal fölkapta a fejét, nagyot rántott a karomon, sürr, elsza-kadt a zsinég! Lengett, forgott, kóválygott a sárkány, s úgy bukott le fejjel, hogy majd meghasadt érte a szí-
vem. Szentül hittem, hogy beleesett a hold-világba. Dehogy esett pedig, dehogy! Reg-gel, hogy kinyitom a könnyes szemem, ott zörög a sárkány az ablak kallantyújára akaszt-
-va. Fél szeme ott maradt ugyan a holdban, de annál bá-rátságosabban hunyorgott a má-sikkal:

-Ugye hogy ármányos teremtés vagyok én, kis gaz-dám?

Ahogy kiszaladok, látom ám, hogy Se-lyem Janika ott kucorog a sárkány mellett a porban.

- Visszahoztam a sárkányod - azt mond-ja ott esett le a mi udvarunkon, éppen az ól tetején

Nagyon megszégyelltem magam, s kan-tárjánál fogva ráhúztam a sárkányt a Janika karjára.

-Legyen a tied - mondtam lesütött szemmel hiszen a zsinegje úgyis a tied volt.

Akkor értettem meg, hogy mivel különb ember ő énnálam.

KAMASZVONAL

Természetesen nem hagyják hidegen fiataljainkat sem a közélet eseményei, különösen akkor nem, ha egy-egy iskolai közösségben nagyjából megjelenik a társadalom sokféleségének modellje. Ebben persze még semmi tragikus nem lenne, csak hogy amint a felnőttek között, úgy a fiatalok körében is a befolyásolhatóság a legfőbb alakító erő, és aki mások véleménye felett uralkodni akar, az ezt használja ki.

Timi: Atya, nem szeretnék egy barátnőmmel összeveszni, de ha az atya véleményét képviselem, ő ezt nem bocsátja meg.
András atya: Vallási, időjárásbeli, vagy háztartási témakörben?

Timi: A vallásokkal kapcsolatos új törvényről van szó, Az ő egyházukat ugyanis nem jegyezték be.

András atya; És te hogyan emlékszel: mi volt ezzel kapcsolatban a véleményem?

Timi: Az, hogy ha mindenki vallást alapítana a külön elgondolásaira, akkor annyi egyház lenne, ahány ember, Erre ő teljesen kijött a sodrából, hogy miért tiltják, ha neki ez jelent boldogságot.

András atya: Nem tiltják, csak nem támogatják és ez óriási különbség. Mindenki alapíthat vallási közösséget, klubot, egyesületet vagy mozgalmat, ezekben mindenki jól érezheti magát, de ne kelljen elismernie a társadalomnak egyházként egy-egy olyan kis csoportot, amely úgy jött létre, hogy valaki a homlokára csapott, hogy nem így, hanem amúgy, és ebben néhányan mellé állnak.

Timi: Ilyesmiket mondtam én is a barátnőmmel, ő meg a magáét, hogy a világ sem egyszínű, én meg elkezdtem fejtegetni, hogy mennyi lelki sokszínűség van a Katolikus Egyházban is, szerzetesrendek, liturgiák, ünnepi időszakok, meg ilyesmi, és ezért, legjobb lenne, ha senki nem okoskodna, és mindenki katolikus lenne.

András atya: Hát ezt elég kereken elintézted. Nem valószínű, hogy a te barátnőd számára, aki valószínűleg egy kis egyházhoz tartozó családban nőtt fel, meggyőző volna ez az érvelés.

Timi: Atya, én nagyon bírom a barátnőmet, de elszakadt nálam a cérna, mert azt látom., hogy ezek a mity-mütyty egyházak annyira erőltetik a rögeszméjüket, hogy az már szinte fanatizmus.

András atya: Nem, tartod veszélyesnek, hogy a barátságotok kapcsán egyszer közöttük kötsz ki?

Timi: Jaaaj, a hideg is kiráz a gondolatától!

András atya: Mert akkor sokkal egyszerűbb lenne kerülnöd a vallási témát, és tartanod a barátságot, na meg persze a katolikus értékrendet is, amiről az évek. során esetleg neki is kiderülhetne, hogy ez jelent igazi támaszt.

Timi: Atya, ehhez rengeteg türelem kellene. Ki győzi, hogy évek alatt mindig ugyanazt a lemezt hallgassa: butaságok sorát bibliai idézetekkel spekulve.

András atya: Már elnézést, de mi tart benneteket össze egyáltalán? Hogy keveredtetek barátnőkként egymás mellé?

Timi: Először is, a vallási verkljén kívül jó fej, aztán mindketten hasonló zenét szeretünk, ja, és ez komolyzene!

András atya: Megtudhatnám, hogy mi az?

Timi: Purcell és hasonlók.

András atya: Hm, nem kimondottan szektás zene.

Timi: Meg korcsolyázni, is sokat voltunk együtt. Nagyon jópofa tud lenni. De atya, tényleg fogytán a türelmem. Annak, meg nem drukkolok, hogy bejegyezzék őket, mert rémesen nagy lenne az öntudata, akkor meg azért hallgathatnék napi órákat.

András atya: Nézd, elkerülhetetlen, hogy vallási témák, így különbségek ne kerüljenek szóba köztetek. Viszont az értékes művészet is, a mértékletes sport, a természet szeretete, a tiszta humor és számtalan emberi összetartó erő nyitogathatják az ő látószögét is.

Timi: Jaj, atya, ez olyan, mint amikor valaki azt mondja, hogy én nem beszélek a hitemről, inkább az élettemmel igyekszem példát adni. Vagyis rejtőzködik mások előtt is, meg a lelkiismerete előtt is.

András atya: Jó, de te már elégszer színt vallottál. Nálad most tényleg annak kelle-ne vonzóvá válnia, amilyenné egy katolikus ember érik, ha valóban komolyan veszi a hitét.

A legjobb hír

Robert De Vincenzo, a neves argentin golfozó egy bajnokság megnyerése után átvette a csekket, belemosolygott a felvevőgépek lencséjébe, bevonult az öltözőbe, és összeszedte a holmiját. Nem sokkal később egyedül ballagott a parkolóban kocsija felé, amikor fiatal nő szólította meg. Gratulált a győzelméhez, majd elmondta, hogy a gyermeke súlyos beteg, haldoklik, Nem tudja, miből fizesse ki a kicsi kórházi ápolásának költségeit.

De Vincenzót annyira meghatotta a sztori, hogy elővette a tollát, és átruházta a csekket a nő nevére.

- Hadd legyen a babának egy-két szép napja! - nyomta az asszony kezébe.

A következő héten egy golfklubban ebédelt, amikor a Hivatásos Golf-liga egyik vezető tisztségviselője lépett az asztalhoz.

- A fiúk látták magát a bajnokság után a parkolóban azzal a fiatal nővel. Kapaszkodjon meg, nagy újságot mondok. Az a nő szélhámos. Nincs semmiféle beteg gyermeke, még csak nincs is férjné! Magát jól rászedték, barátnom.

- Szóval nincs haldokló kisbaba? - vonta fel a szemöldökét de Vincenzo.

-Nincs hát.

-Ennél jobb hír nem is kell - zárta le a beszélgetést a golfbajnok.

The Best of Bits et Pieces

A keresztény ABC-je

Legyenek értékes, sokatmondó szavak. Érezzük, hogy szerepet vállalnak életünkben. Megszerzésük aranyérmet érde- mel.

A mint alázatosság

„...letaszította trónjokról a hatalmasokat, az alázatosakat pedig fölemelte.” (Lk 1,52)

B mint bátorság

„Bátorság! Én vagyok, ne féljete!” (Mt 14,27)

Cs mint csodatétel

„Tudjátok meg, a hűségessal csodát tesz az Úr.” (Zsolt 4,4)

D mint derű

„Nincs nagyobb gazdagság az egészégnél, és nagyobb boldogság a derűs szívénél.” (Sir 30,16)

E mint erény

„...minden igyekezetetekkel legyetek rajta, hogy hitetek megteremje az erénvt, az erény a tudási (2Pét 1.5)

F mint fegyelem

„A megfontolt embernek a fegyelem, mint az arany ékszer...” (Sir 21,21)

G mint gondviselés

„...a tengeren is adtál utat és biztos

ösvényt a hullámok között⁵ (Bölcs 14,3)

H mint hit

„Bármint kértek hitte! az imádságban, megkapjátok.” (Mt 21,22)

I mint igazságosság

„A madár a hozzá hasonló társat keresi, az igazságosság ott ver tanyát, ahol gyakorol-ják” (Sír 27,9)

J mint józanság

Isten az erő, a szeretet és a józanság lelkét adta nekünk.”

(2Tim 1,7)

K mint kegyelem

„Járuljunk tehát bizalommal a kegyelem trónjához, hogy irgalmat találjunk és kegyelmet kapjunk, amikor segítségre szorulunk.” (Zsid 4,16)

L mint lelkiismeret

„Tarts ki a hitben, és őrizd meg tisztán a lelkiismeretedet.” (1Tim 1,19)

M mint mértékletesség

„Ha valaki az igazságosságot kedveli, akkor amit ő elér, az erény: mértékletességre,

okosságra, igazságosságra és erősségre tanít. Ezeknél nincs hasznosabb az életben az ember számára.” (Bölcs 8,7)

N mint nevel

Boldog ember, akit te tanítasz, Uram, akit törvényed szerint nevelsz.” (Zsolt 94,12)

O mint okosság

„Az Úr hatalmán alkotta a földet; bölcsességével megteremtette a világot,

és okosságával kifeszítette az eget.” (Jer 10,12)

P mint prófétál

„Aki prófétál, az emberek épülésére, buzdítására és vigasztalására beszél.” (1Kor 14,3)

R mint remény

„A reményben legyetek derűsek, a nyomorúságban béketűrők, az imádságban állhatatosak:” (Rom 12,12)

S mint segítség

„Mindenki, aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözülni.” (Rom 10,13)

T mint tökéletesség

„Az állhatatosságnak meg tökéletességre kell vezetnie, tökéletesek és feddhetetlenek legyetek, és semmilyen tekintetben ne esetek kifogás alá.” (Jak 1,4)

U mint utolsó

„Ha valaki első akar lenni, legyen a legutolsó, mindenkinek a szolgálja.” (Mk9,35)

V mint világosság

„Egy alkalommal így beszélt Jézus: »Én vagyok a világ világossága. Aki követ, nem jár többé sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.” (Jn 8,12)

Z mint zarándok

„Boldog az ember, akinek ereje benned gyökerezik, s akinek szíve zarándokútra készül.” (Zsolt 84,6)

Istenem! De jó volna!

De jó volna, anya, apa, ha a súlyos hozomány, amit az emberiségtől, az ősöktől, a bűnösöktől és az irgalmas jó Istentől meg tőletek kaptunk, a mindig boldogabb életre segítene!

De jó volna, ha boldog légkörben nevelkedhetnénk, olyan családban, az anya, apa nem veszekednek.

De jó volna mentesnek maradni a félelmektől! Jaj, el ne váljatok, minket el ne hagyjatok!

De jó volna szigorú, következetes nevelést kapni tőletek!

De jó volna az örök, szép nőit élvezni. Hallod, édes-anya?

De jó volna az eszményi férfit benned szemlélni, édes-apa!

De jó volna olyan erők birtokába jutni, amelyek megóvnak minden ellenséges erőtől, romboló ideológiáktól, erkölestelen, hazug emberektől

De jó volna megtanulni, mi az a lelki élet, tőletek: anyukák, apukák, lelki atyáink!

De jó volna boldog családban élni, dalolni, bontakozni, ahol anyukák, apukák, hűségesen, mosolyogva a helyeteken álltok.

De jó volna, anya, apa, jó példákat követve egy boldogabb, szebb magyar hazát visszavarázsolni!

Ez a kis írás a magyar ifjúság vágy-könyve.

Illetékesek, ugye meghallgattok bennünket?

Őszi kirándulás a Zselicben

Október 8-án felejthetetlen élményekkel gazdagodtunk. A Tűzmadárral elindultunk Zselicbe. Ott csapatokra osztottak minket. Az erdőben állomások voltak feladatokkal, melyeket végigjártunk. Megebédeltünk és elindultunk a kisvasúttal Almamellékre. Ott játszottunk egyet, majd a busszal Ibaára mentünk a pipamúzeumhoz.

Mielőtt bementünk elénekeltük "Az ibafai papnak fapipája van" című dalt. Majd megnéztük a múzeum mellett lévő templomot és utána hazaindultunk. Jókedvűen

érkeztünk haza és már arra gondoltunk: mikor lesz újra ilyen gazdag élménnyel teli kirándulásunk.

Varga Henriett 5.o.

Szombaton kirándulni voltunk a hittanosokkal. Amikor odaértünk, csoportokra lettünk osztva s elindultunk a játékos feladatok állomásainak a felkutatására.

A lovagokról és Szent Györgyről szóltak a feladatok. Mielőtt felszálltunk a kisvasútra, láttunk egy vaddisznót is. Ibaán megnéztük a pipakiállítást. Szép volt az idő is, nagyon jól éreztük magunkat.

Makrai Olivér 2.o.

E havi rejtvényünk:

Várjuk megfejtésedet!

G S B A R C E I M U

L	K	N	P	Ü	T	Z	Y	É	W	

FUSSON A DIÓ!

Játékszabály: A játékosokat két csapatba osztjuk, Mindkét csapat minden tagja kap két darab hurkapálcikát és egy szem diót. Húzzunk egy alap és egy célvonalat egymástól 10 méterre. A játékosok felállnak az alapvonalra. A diót a két hurkapálcá közé fogják. Sípszóra indul a verseny: úgy kell a célvonalhoz érni, hogy közben a diót csak hurkapálcával szabad fogni. Ha valaki kézzel ér a dióhoz, vagy leejti, az visszamegy az alapvonalra, és onnan újra indul. az a csapat győz, amelyiknek utolsó játékosa előbb lép át a célvonalon.

Ministráns élmény

Először ministrál egy kisfiú. Édesanyja megkérdezi otthon: Mondd, milyen volt? Erre a kisfiú: Képzeld anyu, amint ott állok az oltár mellett, odajött a lelkiatya és azt mondta: Mosd le uram, bűnemet..., és tartotta a kezét, hát én meg vizet öntöttem a kezére és lemostam a bűneit...!

Anya Apa Gyerekek

Anya, én vagyok a kedvenced?

Amikor a nagycsaládról beszélünk, vagy az egykeség fogalmáról alkotunk véleményt, gyakran szélsőségekben gondolkodunk. A nagycsalád önmagában nem csak öröm; tenger sok figyelemre és áldozatra van szükség a működéséhez. Mint ahogyan az egygyermekes család is rengeteg energia- és éroráfordítással válhat boldog családi fészekké.

TESTVÉRFÉLTÉKENYSÉG

Lehet-e egy nagycsaládban felnövekedő gyermek magányos? Lehet-e magányosságának oka a testvérféltékenység? Mikor a testvérek marják egymást, és nem csak úgy átlagos civódás keretében, hanem összeakaszkodva, teljes testfelülettel és lelkük legmélyével, sőt kegyetlen szavakkal fogalmaznak meg elkeseredettségüket, kínjukat, akkor a szülő kétségbe esve keresi a kiutat. Első dolga a marakodókat a lehető legtávolabb tartani egymástól, és időt nyerni, reménykedve, hogy kapcsolatuk rendeződik. Közben azonban a felnőtt is kiutat keres magában, és a felmerülő feszültségek rendezésén fáradozik. Tenni kell valamit olyan esetekben is, mikor bántó szavak is kísérik a rossz hangulatot - ahogy ezt egy öt gyermekes anyuka mesélte: „Te vagy az én gonosz anyám.” Mire az anya döbbenten kéri kisfiát: „Miért mondd ezt?” „Mert Te szüled Ági-kát.”

Bizony az ilyesmit nehéz szívvel hordozza a szülő. Mi baja ennek a gyereknek, mi fáj neki ennyire? Sokféle válasz létezhet erre, egyet azonban a szülő is tehet. Biztosítja gyermekét az ő különleges és CSAK neki szánt szeretetéről. Nem olyasmiről van itt szó, hogy „drágám, öten vagy-tok, ezért te a szeretetem pontosan egyötödét bírhatod, azt szívesen adom”. Annak az egyötöd résznek ennél sokkal különlegesebbnek kell lennie, egészen egyedinek és testre szabottnak. Mintha egy csokoládét osztanék öt felé, és az egy ötödnek olyan különleges íze lenne, mintha az illető az egész csokit megkapta volna. Ezt kifejezni nagy kihívás és sok figyelmet igényel. Nem kell nagy dolgokra gondolni minden esetben; mondjuk, le-het az, hogy mindig csak az egyiküket kérem meg arra, se-gítsen megkeresni a szemüvegemet, mert szemüveg nélkül még azt sem találok... stb. Ahány gyermekem van, annyi-féle képpen kell megközelítenem őket. Ezt leírni könnyű, megvalósítani nagyon nehéz. Mégis meg kell próbálni. Valószínűbb, hogy lesz a sok gyerek közt magát magányosnak érző azokban a családokban, ahol a gyerekek csapatba vannak „terelve”, és csak ritkán lehetnek személyes, bizalmi ügyeik vagy beszélgetéseik szüleikkel. Míg ez kevésbé fordul elő azokban a családokban, ahol a gyerekek egyenként is kötődnek egyik vagy mindkét szülőhöz. Egyik gyermekem egyszer kiéhezve, könnyögőn kérdezte: „Anyá, tényleg én vagyok a kedvenced?” Nagyon meglepődtem ezen a kérdésen. Ezer mentség tolongott az agyamban, hogyan is kerüljem el a választ, nem is értettem, miért kérdezi... Félttem, ha igent mondok, elhíreszteli és botrány lesz. Viszont nyilvánvaló volt, hogy valamiért nagyon éhes a szeretetre, és az most nem elegendő számára,

hogy egy lehet a sok közül. Végül vállaltam: „Igen” - mondtam, neki és kacintottam. Nem kért magyarázatot, és soha nem kérkedett vele a többiek előtt. Néha még most is nagyon kacint rám, de a titkot őrzi.

Az ilyen jellegű trükkökre sokkal inkább a kamaszkor előtt-íjfűség fogékony, így aztán a szülőnek igyekeznie kell minduntalan megújuló ötletekkel, találékony szeretettel körülvenni gyermekeit. Ha a kamaszkor előtt nem alakul ki egy kommunikatív kapcsolat a szülő és a gyermek között - akár gyerekes dolgokon alapulva -, s ráadásul a gyermek nem érzi jól magát a kialakult testvéri miliőben sem, és falakkal veszi magát körül, magányossá válhat.

Ez rendkívül nagy teher. Mit tehet a szülő? Talán csak azt, hogy gyermekéről soha, se szóval, se tettel nem mond le.

KÉRDŐÍV

Egy kérdőívet készítettem nagycsaládban élő fiataloknak. Érdekesek voltak a válaszok arra a kérdésre, hány gyermeket szeretnének majd a saját jövőbeli családjukban. 10 éves korig általában pont annyit szeretnének, mint ahányan ők otthon is vannak. A 12-18 év közötti gyerekekről az mondható el általánosságban, hogy válaszaikban a saját családjukban lévő gyerekek számának felét, plusz/mínusz egyet adtak meg. Ez a lázadások kora, bizonyára ez az elképze-lésük is még fog változni. Azok a fiatalok, akik nagycsaládban nevelkednek, és ennek ellenére magányosnak érzik magukat, általában ennél is kevesebb gyermeket szeretnének. Ha viszont minden féltékenység és balul elsült testvéri és szülői kapcsolat ellenére a családban a hangulat pozitív, derűlátó és nem agresszív, ha az élet fonákságait humorral tudják venni, akkor egészen kicsire csökkenhet az elmagányosodás érzése a fiatalokban.

MEGTARTÓ ERŐ

Ahogy egy nagycsaládban nőnek a gyerekek, szaporodnak az igények és az elvárások is a gyerekek részéről. Egyre látványosabbá válnak a gyerekek karaktereinek különbözőségei, és súlyosbodik a szülő vállán is a teher. Amíg csak arról van szó, hogy a sok éhes száj közt egyenlően osszuk el a csokit vagy a tortát - bár ez sem mindig súrlódásmentes -, még könnyű dolgunk: van. Sokkal nehezebb, ha a különórára szánt pénzt kell ügyesen beosztani úgy, hogy mindenkinek jusson; vagy a felnövekvő gyermekek külföldi útját vagy más jogos igényét kell kielégíteni. Fontos látni, kinek mire van igazából szüksége. Ezek a kérdések persze nem csak anyagi, hanem lelki javak kapcsán is szorongatják a szülőt, aki ilyenkor sokszor igyekszik valamilyen rendszert alkotni - ami persze esetenként nem biztos, hogy tökéletesen alkalmazkodik minden egyes gyerek karakteréhez, mégis megkönnyíti a gyermek és szülő tájékozódását. Egy jól bevált rendszerrel találkoztam nemrégiben. Egy öt gyermekes családban már javarészt kamaszkorú vagy fiatal felnőtt volt minden gyermek. Azt vezették be a szülők, hogy mindenki 14 éves korában kap először mobilt; 16 évesen szabadon dönthet arról, hogy mikor és milyen haj vágást kér; 18 évesen ihat először a szülővel ünnepelesen bort. Nehéz elhinni, de a gyerekek nem csaltak a borral, kivárták a 18-at. Kicsit büszkéek is voltak rá, hogy van egy ilyen „rendszer”, amihez tartoznak. Persze, közben nyilván adódtak problémák is, és ezeknek a kamaszok iránti tisz-

telettel és szeretettel való megbeszélése is hozzátartozott a családi képhez. Ha van egy ilyen megtartó rendszer, amit sikerül egészen elfogadtatni a gyerekekkel, akkor könnyebbé teheti az életet, és csökkentheti a hétköznapi parttalan vitáit is. Nem minden esetben szerencsés egy rendszer merev alkalmazása. Jó, ha a rendszerben min-dig van valami rugalmasság, érzékenység a tagok felé. Ellentétes példaként: találkoztam egy családdal, ahol tűzön-vízen keresztülöltették a reggeli félhetes közös imát. Annak ellenére, hogy ez egy csodálatos kezdeményezés, végletes erőltetése biztos, hogy ellenérzést szül a kamaszokban. A mindenkire alkalmazni próbált és viszonylag merev nagycsaládos szabályok jó, ha tisztelet-ben tartják az egyén szabadságát is. Így a sérülések valószínűsége és mélysége is csökkenthető. A rendszer mindenkire kiáradó megtartó ereje is jelentősebb, ha nem szakadoznak a láncszemek, és a rendszer nem folytja el a növekedő egyén szükség szerint növekedő önállósági törekvéseit.

RENDSZERTELENSÉG

Azok a nagycsaládok, ahol ilyen rendszert a szülők nem alkalmaznak, és esetleg nem is tartják jónak, ott sokszor teljesen elengedik gyermekeik kezét a kamaszkorban. A gyerek lázad, a szülő meg széttárja kezét. Szurkol az iskolának, hogy neveljen még valamit a gyerekén, de ha behívják, a gondokat hallva, többnyire nem tud mit mondani. Eszköztelessé válik, és lépésről-lépésre feladja. Ha egy családban vannak kisebbek is, akik a koruk miatt igen sok energiát igényelnek, a serdülőkre egyre kevesebb figyelem jut. Az ilyen gyermek nem véletlenül válik bajkeverővé, hiszen hiába várja és vágyja a figyelemnek valamely formáját; látszólag vagány, menő a társai közt, gyakorlatilag viszont magányos, éhes a szeretetre. Ebben az esetben a korlátozó módon túllépő szülő épp az érdeklődésének ezzel a kitüntetett formájával mutathatja ki szeretetét. Az a kamasz, akiért nem aggódnak, akivel nem veszekednek, akivel senki nem konfrontálódik, mélyvízben van, ahol se part, se mentőcsónak nincs a látóhatáron.

TESTVÉR NÉLKÜL

Sokszor nem a szülők tervezték úgy, hogy csak egy gyermekük lesz. Egyszerűen így hozta a sors. Nekik ez nagy fájdalom, és óriási energiárfordítással próbálják gyermeküket a vesztéért kárpótolni. Sok értéket kaphat ugyanis a testvértől az ember, olyasmit, amire kicsi korában nem is gondolna: alkalmazkodás, figyelem, osztozásra való képesség stb. Az egyiket akarva-akaratlan sokszor inkább felnőtt társaság veszi körül, és ezért jóval nehezebben talál-nak hangot kortársaikkal. Ha a szülő erőt vesz magán, és társaságot szervez gyermekének - nem törődve a valószínűsíthető felfordulással, amivel az effajta vendégség jár -sokat alakíthat ezeken a nehézségeken. A kompenzálásnak kevésbé sikeres formája, ha anyagiakkal próbálják biztosítani a gyermeket arról, hogy attól még, hogy nincs testvére, akár sokkal jobb is lehet neki. Mindent megkap, amit kíván, körülveszik anyagi javakkal. Így végképp nem nehéz magányossá válni. Bár ideig-óráig lehet barátokat találni egy különlegesen drága okos telefonnal vagy számítógépes játékkal, de hosszabb időn keresztül ez nem működik.

KOHÉZIÓ

Nem könnyű ma összetartani egy családot. Sok minden - például a rengeteg munka - vonja el a szülők figyelmét, távolítja el tőlük a gyermekeket; rengeteg a széthúzó erő: a családokon belül mérhetetlenül megnövekedett a számítógépek, televíziók és különböző elektromos készülékek társaságában eltöltött egy főre jutó idő mennyisége. Nem ritka, hogy ugyanazon időben több TV-n is lehet valamilyen műsort nézni. Előfordul, hogy még étkezés közben is valamilyen műsor megy a háttérben. Mind-ez azt jelenti, hogy a családtagok - akár egy gyermekes, akár több gyermekes családban - keveset vannak egymással, ezért nehezen alakul ki az a kohéziós erő, amely megóvná a gyermekeket az elmagányosodástól. Pedig a család lehetne a fiatalok számára az a minta és védőpajzs, amely útra engedi őket, de erős kapaszkodót is biztosít számukra a világban.

Kunszery Gyula

Egy elhajított elhagyott szegény üvegcserep vagyok, szemétdombon fekszem törötten.. Köröttem portálok, büszke ablakok; de jaj, homályosak, vakok, világtalan mind, s fénytelen ...

S engem megejtett hirtelen valami szép, csodás varázs, s ragyogtam, izztam, mint parázs, és elrívültem, elbűvöltem szikráztam, égtem, tündököltem, gyémántos fényem szerteszórtam: a Nap sugárzó tükre voltam!...

(Köszönöm, Isten, hálatelten, hogy volt időm, midőn sok más dicsőbb üveg közül az én szegényke árva lelkem választottad ki tükröddel, s a törött üvegcserepet beragyogta a Szeretet!)

Hatvan másodperces bölcsesség

Ha a gyerekek türelemben és megfelelő bánásmódban részesülnek,
Megtanulnak türelmesek és méltányosak lenni másokkal.

Ha a gyerekek biztatást kapnak,
Önbizalomra és biztonságérzetre tesznek szert.

Ha a gyerekek dicséretben és elismerésben részesülnek,
Megtanulják értékelni mások igyekezetét.

Ha a gyerekek igazságos bánásmódban részesülnek,
Megtanulják, hogy mit jelent az igazságosság.

Ha a gyerekek biztonságban élnek,
Megtanulnak hinni.

Ha a gyerekek az elfogadás légkörében élnek,
Megtanulják szeretni önmagukat.

Ha feltétel nélkül szeretjük gyermekeinket, Fogékok lesznek Isten szeretetére.

(Ismeretlen szerző)

Távolság azokkal szemben, akiket szeretünk

Khalil Gibran

Legyen tágasság közösségekben,
és az ég szellői táncoljanak közöttetek.

Szeressétek egymást,
de ne tegyétek a szeretetet nyüggé:

inkább hullámzó tenger legyen
lelketek partjai között.

Töltsétek meg egymás serlegét,
de ne igyatok egyetlen serlegből
Osszátok meg a kenyeret,
de ne egyétek ugyanazt a cipót,
énekeljete és táncoljatok együtt,
és legyetek vidámak,
de mindegyiketek maradjon különálló,
mint ahogy a lant húrjai is különállóak,
miközben ugyanabban
a harmóniában rezdülnek.

Adjátok szíveteket,
de ne bízzátok egyikét a másikéra.
Mert egyedül az Élet keze tudja megtartani szíveteket.
És legyetek együtt,
de ne túl közel egymáshoz:
mert a templom oszlopai egymástól
távolságban merednek, és a tölgy és a ciprus nem nő
egymás árnyékában.

Egy ismeretlen szerzetes életére visszatekintve elgondolkozott azon, hogy mit csinálna másként, ha megfordíthatná az idő kerekét

*Ha újra kezdeném az életemet, sokkal könnyedebbnél lennék,
s vidámabban járnám az utamat.*

*Több naplementét néznék. Többet sétálnék és szem-lélődnék.
Több fagyaltot ennék és kevesebb babot. Több való-di gonddal
és kevesebb képzelt aggodalommal terhelném magamat.*

*Azok közé tartozom, akik óráról órára,
napról napra igyekeznek értelmesen élni az életüket.*

*Sokáig azok közé tartoztam, akik egyetlen lépést sem tesznek hőmérő,
melegvizes palack, toroköblítő, esőkabát, aszpirin és esernyő nélkül*

*Ha még egyszer újra kezdeném, nem eszményképekhez igazodnék,
mint egy eminens diák. Azt hiszem, többször felül-nék a körhintára.*

És sokkal több százszorszépet szednék.

IGENAPTÁR 2011. november

1. kedd: MINDENSZENTEK (főünnep)(B. Romzsa Tódor)Jel 7,2-4.9-14; Zs 23; 1Jn 3,1-3; Mt 5,1-12aOtt állnak a trón és a Bárány színe előtt fehér ruhába öltözve

2. szerda: HALOTTAK NAPJA (főünnep)(Szent Tóbiás)Jób 19,1.23-27a vagy Róm 5,5-11 Zs 26 Jn 6,37-40Ha ez a bőröm lefoszlik is, testemben látom meg az Istent

3. csütörtök(Porres Szent Márton, Szent Hubertusz, Szent Szilvia)Róm 14,7-12; Zs 26; Lk 15,1-10Míg élünk, az Úrnak élünk, s ha meghalunk, az Úrnak halunk meg

4. péntek: BORROMEO SZENT KÁROLYRóm 15,14-21; Zs 97; Lk 16,1-8Krisztus Jézus szolgájának kell lennem a pogányok között

5. szombat: SZENT IMRE (ünnep)(Szent Zakariás és Erzsébet)Bölcs 4,7-17; Zs 118,1-16; Lk 12,35-40Elragadta az Úr, hogy a gonoszság meg ne rontsa elméjét

6. vasárnap: ÉVKÖZI 32. VASÁRNAP(Szent Lénárd, Szent Krisztina)Bölcs 6,12-16; Zs 62; 1 Tessz 4,12-17; Mt 25,1-13A bölcsességet könnyen felismerik, akik szeretik; megtalálják, akik keresik

7. hétfő(Szent Willibrord, Szent Engelbert)Bölcs 1,1-7; Zs 138; Lk 17,1-6Az Úr Lelke betölti a föld kerekességét

8. kedd(Szent Kolos, Szent Godfréd)Bölcs 2,23 - 3,9; Zs 33; Lk 17,7-10Úgy látszott a balgák szemében, hogy meghaltak, de ők békességben vannak

9. szerda: A LATERÁNI BAZILIKA FELSZENTELÉSE (ünnep)Ez 47,1-2.8-9.12 vagy 1Kor 3,9c-11 16-17 Zs 45 Jn 2, 13-22 Zs 45 Jn 2,13-22Víz fakad a templom küszöbe alól: élni fog benne minden

10. csütörtök: NAGY SZENT LEÓ PÁPA(Avellinoi Szent András)Bölcs 7,22 - 8,1; Zs 118,89-91.130-135.175; Lk 17,20-25A bölcsesség az

örök világosság kisugárzása

11. péntek: SZENT MÁRTONBölcs 13,1-9; Zs 18,2-5; Lk 17,26-37A teremtmények nagyságából, szépségéből meg lehet ismerni azok teremtőjét

12. szombat: SZENT JOZAFÁT(Studita Szent Teodor, Boldog Anasztáz-Asztrik)Bölcs 18,14-16; 19,6-9; Zs 104,2-3.36-43; Lk 18,1-8Mindenható igéd az égből ott teremt a pusztulásra szánt föld közepén

13. vasárnap: ÉVKÖZI 33. VASÁRNAP(Magyar szentek és boldogok, Kosztka Szent Szaniszló)Péld 31,10-13.19-20.30-31; Zs 127; 1Tessz 5,1-6; Mt 25,14-30Az Urat féltő asszony dicséretre méltó: dicsérjétek tetteiért minden helyen

14. hétfő(Szent Hypatiusz-Huba)1Mak 1,10-15.41-43.54-57.62-64; Zs 118,53-61.134.150-158; Lk 18,35-43Sokan nem akarták megszegni Isten szent törvényét

15. kedd(Nagy Szent Albert, Szent Lipót)2Mak 6,18-31; Zs 3; Lk 19,1-10Példát mutatok arra, hogyan kell szent törvényekért bátran szép halált halni

16. szerda(Skóciai Szent Margit, Szent Otmár)2 Mak 7,1.20-31; Zs 16; Lk 19,11-28A világ Teremtője irgalmasságában vissza is adja nektek életeteket

17. csütörtök(Nagy Szent Gertrúd, Tours-i Szent Gergely, Szent Hilda)1Mak 2,15-29; Zs 49; Lk 19,41-44Mi atyáink törvényéhez ragaszkodunk

18. péntek(Szent Péter és Szent Pál bazilikák felszentelése, Szent Noé)1Mak 4,36-37.52-59; 1Krón 29,10-12; Lk 19,45-48Az egész nép mély hódolattal arcra borult, és magasztalta az Urat

19. szombat: ÁRPÁDHÁZI SZENT ERZSÉBET (ünnep)(Szent Abdiás, Szent Geláz)Péld 31,10-13.19-20.30-31 vagy 1Jn 3,14-18 Zs 33 Lk 6,27-38Az istenfélő asszony dicséretet érdemel: tettei dicsérjék őt

20. vasárnap: KRISZTUS KIRÁLY (főünnep)(Szent Mechtild, Szent Ödön-

Edward, Valois Szent Félix)Ez 34,11-12.15-17; Zs 22; 1Kor 15,20-26.28; Mt 25,31-46Én magam keresem meg juhaimat, és viselem gondjukat

21. hétfő: SZŰZ MÁRIA BEMUTATÁSADán 1,1-6.8-20; Dán 3,52-56; Lk 21,1-4Ezeknek az ifjaknak az Isten tudományt és jártasságot adott minden bölcsességben

22. kedd: SZENT CECÍLIADán 2,31-45; Dán3,57-61; Lk 21,5-11Isten megmutatta a királynak azt, ami történni fog

23. szerda(Római Szent Kelemen, Szent Kolumbán)Dán 5,1-6.13-14.16-17.23-28; Dán 3,62-67; Lk 21,12-19Ujjak jelentek meg: emberéhez hasonló kéz irt a falra

24. csütörtök: DUNG-LAC SZENT ANDRÁS ÉS VIETNAMEI VÉRTANÚTÁRSAI(Szent Krizogonusz, Szent Flóra)Dán 6,12-28; Dán 3,68-74; Lk 21,20-28Az én Istenem elküldte angyalát, és bezárta az oroszlánok száját

25. péntek(Alexandriai Szent Katalin)Dán 7,2-14; Dán 3,75-81; Lk 21,29-33Az ég felhőiben valaki jött, aki olyan volt, mint az emberfia

26. szombat(Szent Szilveszter apát, Szent Konrád)Dán 7,15-27; Dán 3,82-87; Lk 21,34-36A Felséges szentjeinek népéé lesz az ég alatt minden ország királyi uralma

27. vasárnap: ADVENT 1. VASÁRNAPJA (B)(Szent Virgil)Iz 63,16b-17.19b; 64,2b-7; Zs 79; 1Kor 1,3-9; Mk 13,33-37Mi vagyunk az agyag, te a mi formálónk: kezed alkotása vagyunk mindannyian

28. hétfő(Marchiai Szent Jakab)Iz 2,1-5; Zs 121; Mt 8,5-11Eljön a sok nép, és ezt mondják: menjünk föl az Úr hegyére

29. keddIz 11,1-10; Zs 71; Lk 10,21-24Az Úr Lelke nyugszik rajta

30. szerda: SZENT ANDRÁS APOSTOL (ünnep)Róm 10,9-18; Zs 18A; Mt 4,18-22A hit hallásból ered, a hallás pedig Krisztus igéjéből

Alkotó munkája elején teremtett az Úr,
ősidőktől fogva, mint legelső művét.
Az idők előtt alkotott, a kezdet kezdetén,
a föld születése előtt.
Amikor létrehozott, még ősvizek sem voltak,
és a forrásokból még nem tört elő víz.
Mielőtt a hegyek keletkeztek volna,
korábban hívott létre, mint a halmokat,
amikor a földet és a mezőket még nem alkotta meg,
és a föld első rögét sem.
Ott voltam, amikor az eget teremtette,
s az ősvíz színére a kört megvonta,

amikor a felhőket fölérősítette,
s az ősforrások erejét megsabta;
amikor kijelölte a tenger határát...
amikor megrajzolta a föld szilárd részét.
Ott voltam mellette, mint a kedvence,
napról napra csak bennem gyönyörködött,
mindig ott játszottam a színe előtt.
Ott játszottam az egész földkerekségen,
s örömmel voltam az emberek fiai között.

(Péld 8,22-31)

Büki Ili konyhájából

Zsebes hús töltelékkel

Hozzávalók 4 személyre

- 4 vastag szelet sertéscomb
- 20 dkg apró kelbimbó
- 15 dkg húsos szalonna
- 15 dkg reszelt sajtó
- liszt
- 2 egész tojás
- Zsemlemorzsa
- bors

-étolaj

Elkészítés:

A vastag hússzeleteket lapjával felvágjuk, de nem vágjuk ketté. Enyhén sózzuk, borsozzuk.

A töltelékhez a szalonnát kicsi kockákra vágjuk, a kelbimbókat roppanós puhára pároljuk. A szalonnadarabokat, a párolt kelbimbót és a reszelt sajtót összekeverjük, közben sóval, borssal fűszerezzük.

Ezután a töltelékkel a felnyitott hússzeletekre halmozzuk, ráhajtjuk a húst, és fogvájóval vagy hústüvel több helyen megtűzzük.

Lisztbe, sóval felvert tojásba, majd zsemlemorzsa forgatjuk. Felforrósított olajba tesszük, és a tüzet mérsékelve, mindkét oldalát lassan átsütjük. Sült burgonyával tálaljuk.

Jó étvágyat kívánunk!

Egy nemzet szentjei

Minden nemzet legnagyobb kincseként tekint szentjeire. Nekünk magyaroknak is van, akikre mint példaképeinkre felnézhetünk. Magyar szentek ünnepén emlékezünk mindazon magyarokra, akik becsületet magyarként éltek köztünk. Több évtizede ismerem e jelentős ünnepünket, a november 13-i "Magyar szentek és boldogok napját" és azt is elég régen tudom, hogy van a Magyar szentekről elnevezett templomunk is. A tavalyi évben azonban lázas kutatómunkában voltam a hittan.lap szerkesztése miatt, és eközben úgymond szembetaláltam magam saját kérdésemmel: Ismerem a magyar szenteket? - néhányat név szerint - kik azok? Elkezdtem magamban sorolni a nevüket, az ujjamon számolgattam, de sajnos húszig sem jutottam az ismert nevek között. Ennek utána kell néznem gondoltam, és azonnal keresgetni kezdtem "magyar szentek" címszóval. Mint egy lavina sodort magával a weboldalak sokasága - mintha egy madár szárnycsapása okozott volna természeti csodát: "szentéletű magyarok..., szentség és magyarság..., a magyar szentek történelmi öröksége..." - tudásban, lelkiességben gazdag oldalak. Több napra, sőt több mint egy hétre leragadtam a témánál. Lapról lapra jártam, és a magyarságról megjelent sorok úgy melegítettek át, mint mikor hideg, szeles napokon hazaérkezik az ember meleg otthonába. (A gyerekeimnek van egy érdekes szokása, mit magam sem tudok hogyan alakult ki, de mikor hazajönnek az iskolából - lassacskán 12 év - sokszor mondják az ajtón belépve köszönés előtt: "Ó, otthon, ó, édes otthon." Valamiért most a magyar szentekről olvasva, az ő mondatuk jutott eszembe - itthon vagyok, a magyar szentek

házában, hazajöttem: "Ó, otthon, ó, édes otthon". Rejtélyes módon a róluk szóló sorok rólam, rólad is szólnak, hiszen magyarságuk benne van szívünk dobbanásában, ereinkben, véreinkben, gondolkodásunkban, anyanyelvünkben, sőt hitünkben, életfelfogásunkban, mentalitásunkban. Mondhatja most bármelyikünk: "Milyen sokan nem élnek "magyarként". Mondhatjuk valóban, de a magyarság bennük is meg van, csak más utat választottak, de a lelkiismeretükön nem tudnak változtatni, magyarok maradnak. Magyarként fogunk a Mindenható elé állni. Lesznek, akik magyar tekintetüket felemelik majd, s lesznek, akik lesütött szemmel fognak állni. Régi kedves vers jut eszembe: "Magyar vagyok magyar. Magyarnak születtem..." Ezen szent ünnepen gondoljuk úgy magyar szentjeinkre, mint a fa gyökerére és törzsére, melyek nélkül nincs jövője - hiszen "amely nemzet nem becsüli a múltját, annak nincs jövője." E múltban kutatva találoztam több mint ötven magyar szenttel a 11. századtól a 21. századig. Meg kell ismernünk őket, akik így imádkoztak: "Áldja meg, áldja meg magyarok hazáját!" S előtünk állnak ők, kiket olyan megbecsülés vesz körül, hogy a magyarság szentjei közt szeretnénk tisztelni. Jelenleg 14 magyar szentté avatási "eljárása" van folyamatban. Ők azok, akiknek sírkeresztjére felírhatjuk: "Magyarnak születtem, magyar is maradok."

A magyar szentek és boldogok ünnepének fénye ragyogjon úgy ránk, hogy magyar gyökerünk, törzsünk új hajtásaként akarjuk igaz magyarokká válni:

"Ringó bölcsőm fáját magyar föld termette,

Koporsóm fáját is magyar föld növelje!"

B. Betti

A szeretet alapkérdése

Az idők fordulásáról a világ milliányi eseménye tanúskodik. Nem a változás ténye a kérdés – hiszen a szülők és a gyermekek világa sosem volt teljesen azonos – hanem a sebessége és gyökeressége. Gyorsabb-e, nagyobb-e, alaposabb-e, vagy ha úgy tetszik, végletesebb-e a réginél?

Megkérdezhethetnénk az ügyben szociológusokat, hogy mutassák idevágó méréseiket, de nem tesszük, mert értelmes tudós vagy józan akárki kutatás nélkül is tudja az eredményt. Kérdőívek, súlyozott átlagok, számítógépes műveletek leginkább csak a tudományosság leplei.

Ismerjük a szomszédokat, a barátokat, a gyerekek iskolatársait, netán még a saját családunkat is, és halljuk, hogyan beszélnek az emberek és a nemzedékek egymással, hogyan viselkednek, s kiderül számunkra, miként élnek. Hogy esetleg mi is ugyanígy, vagy hitványabban, azt már nehezebben ismerjük el – lehetőleg föl sem tesszük magunknak ezt a kérdést, így a lényeg homályban marad.

Ha emlékeinket faggatjuk, akkor nagyjából az derül ki, hogy ötven-hatvan évvel ezelőtt a gyerekek a mainál sokkal keményebb iskolába jártak, ahol a rosszkedők verést kaptak, és a sarokban térdeltek. Egyszer Szilágyi Jóska az iskolai sakkversenyre hozott nekünk, a vetélytársaknak, egy üveg pálinkát. Ő ugyan nyert, de másnap Beödök tanár úr végigpofozta az egész sakkversenyt. Jól tette. Egymás közt is gyakran bunyóztunk. Kicsiért-nagyért, meg azért, mert akadtak verekedős gyerekek, akik az élő fába is belekötöttek. Játékaink mégis emberiek voltak, ami úgy értendő, hogy csakis egymással játszottunk, amikor csavarogtunk, kergetőztünk, a lányok farkocását huzigáltuk, fociztunk. Még a modellezés meg a babázás is emberjáték volt, hiszen leginkább társaságban történt, a baba maga is családtag volt, és Birkás Gyuszi a gumimotoros hajócskaja összes alkatrészét saját kezűleg eszközölte. Olvasmányaink körbejártak, jórészt titokban, mert csak háború előtti rongyos lapokról olvashattuk A koppányi aga testamentumát, May Károly és Cooper könyveit. Így lettünk bandázásainkban dakoták-huronok, törökök-magyarok – ellenfélként is emberek.

Mai buta szóval „képi kultúrában” éltünk, mert a mostanival ellentétben nem határozták meg előre a filmekkel és egyebekkel a lelkünk elé táruló látványokat, hanem ki-ki maga kép/zelte el azokat. Néha színházi előadást is közvetítettek a rádióban. Egy bársonyos, nyilván csodaszép nőtől származó hang olykor belesuttogott a szívünkbe, hogy képből legyünk: „a Néma Levente balról belép, megáll a trónus előtt.” Vagy: „Éva könnyezik!”

A kútból húztuk a vizet, hasogattuk-hordtuk a tüzelőt, a nagymamával váltva kevertük a szilvalekvárt az üstben, hoztuk a répalevelet a határból a kiskacsáknak, teregettünk, almoztunk, csépléskor szalmazsákot tömtünk. Bölcséleti tanulmányok nélkül is tudtuk, hogy a szeretet a másik életterhének az átvállalása. Nem létezett vízvezeték, mosógép, porszívó, hűtőszekrény, távfűtés, hús és olykor kenyér sem. Mi több, tévé és számítógép sem nyelt el öreget-fiatalt, hogy ne ő játsszék, hanem az ember és gyereke legyen különféle programok eszköze és rabszolgája és szenvedélybetege, és ne tudja többé elképzelni a Létet... Az agy- és lélekzsugorításon nehézkes, ásatag politikai eszközökkel bütyköltek.

Akkor is léteztek csonka családok, bár kevésbé a szesz, a hűtlenség meg a bűnözés, hanem a háború miatt.

Hogy mi volna korszakos különbség, azt három szóban foglalhatjuk össze. Amikor hazaértünk az iskolából, és beszámoltunk a történelekről, mi is föltettünk egy kérdést. Tanúsíthatom, mert sok pajtásomnál megfordultam, mindannyian: parasztgyerekek, lelencek, iparosfiak, verekedősök és nyafkák, fiúk és lányok mind megkérdeztük: Édesanyám, mit segítsék?

Ha azt tudakolja valaki, hogy miért bomlik a család, miért nem értik egymást a nemzedékek, miért nem születnek gyermekek, és ha igen, miért nem törődnek oly sokukkal, s miért a tömérdek magányos, vagy ami ugyanaz: függő szenvedélybeteg, itt a válasz: a szeretet gyermeki alapkérdése kiveszett.

Czakó Gábor

ADVENTI ÖTLET—Saját készítésű naptár

A mellékletben letölthető egy általam készített naptár, (<http://www.evangelikus.hu/temak/advent/otletek-karacsonyra/sajat-keszitesu-naptar-joevo-evre/files/2009-falinaptar.doc>), amelynél az egyházi ünnepek fel vannak tüntetve és tetszőleges képeket illeszthetünk bele családtagjainkról. Jó munkát vele! Bolla Zsuzsanna összeállította.

Amióta megszülettek gyerekeink, karácsonyra saját magunk által készített naptárát szoktunk ajándékozni a családtagjainknak. A nagyszülőknek a gyerekekről és a családi rendezvényeken készült fotókból válogatok.

Minden hónaphoz keresünk egy olyan fényképet közös élményeinkből, vagy sajátjainkból, esetleg portrékat, ami köthető az adott évszakhhoz, vagy hónaphoz. Amikor az egész készen van, kinyomtatjuk, akár mi magunk, és összefűzzük, vagy összekötjük a lapokat, de volt már olyan is, hogymegrendeltük színes fotópapíron, spirállal összefűzve.

Egy külön készített első oldalra tehetünk nekünk tetsző családi, vagy egyéni fotót, rá egy áttetsző lapot, hátulra pedig egy vastag kartont, hogy az egésznek tartása legyen. Garantált a siker, hiszen kimondottan személyre szóló ajándék és egyedi. Ilyet biztos, hogy más nem ajándékoz neki. Sok sikert annak, aki belevág.

Forrás: evangelikus.hu

Dr. Hegyi László Az ellentétek Krisztusa

Amikor alkalmazkodott - és amikor nem

Az elmélkedés eredeti címe kissé erősebb megfogalmazású volt: Amikor megalkudott az alacsonyabb nívóval - és a mikor nem.

Az egyik szombaton meggyógyítja a 18 éves beteg asszonyt, és amikor a farizeusok kifogásolják, hogy miért gyógyít szombaton, a munkaszünet napján, akkor így felel: nem is gyógyítottam, csak egy köteléket oldottam fel, azt pedig szabad szombaton is (Vö. Lk 13, 10-17).

Amikor rosszindulatú módon kérdőre vonják, hogy milyen címen mondja magát Isten Fiának, így válaszol: ha a Szentírás isteneknek mondja azokat, akikhez Isten igéje szól, akkor én mondhatom magam Isten Fiának (Vö. Jn 10, 31-39).

Megkérdezték Tőle, milyen hatalommal tanít, és hogyan meríti ehhez a tekintélyt, s akkor visszakérdez: "Honnan volt János keresztsége? A mennyből vagy az emberektől?" S amikor azt felelik: nem tudjuk, Jézus így válaszol: "Akkor én sem mondom meg, milyen hatalommal teszek így" (Mt 21, 23-27).

Amikor ezeket a szentírási részeket olvassuk, úgy érezzük, hogy Krisztusnak ezek a válaszai nem válaszok tulajdonképpen, csak a környezet nívójának megfelelő szellemes visszavágások. Ilyenkor talán kis zavart is érzünk: mintha ez a vitatkozási stílus nem lenne egészen méltó Krisztushoz, mintha túlságosan alkalmazkodott volna ellenségeinek a nívójához. Persze tudnunk kell, hogy ez a vitaforma annak a kornak a stílusa volt. Ezt várták, ezt értették, ők ebben tapasztalták meg Jézus fölényét. (Hasonló alkalmazkodást figyelhetünk meg egyes gyógyításoknál is: olyan külsőségeket használ, amit "elvártak" a gyógyítótól: a sár, a nyál, az olaj, a kézzel való megérintés az akkori gyógyítás kellékei közé tartoztak. Voltak esetek, amikor Krisztus nem alkalmazta ezeket, de volt, amikor igen).

Krisztus tehát ezekben az esetekben alkalmazkodik a kor és a környezet nívójához. Felmerülhet a kérdés: miért tett így: Mi ez Krisztusban?

Több válasz is lehetséges.

Az egyik - bármilyen furcsán hangzik -: talán azért, mert Ő ilyen ember is volt. Ez a gondolat nem szentség-

törés, nem káromlás. Krisztus egy konkrét emberi természetet vett magára. És annak az országnak ruháját hordta, annak a népnek a szokásait, gondolkodási reflexeit, generációkon át kifejlődött reagálási formáit vette át. Lehetséges, hogy Krisztus emberi egyéniségének volt egy ilyen könnyedebb, hajlékony, szellemes, - ha úgy tetszik - frapáns visszavágó stílusa.

De a felvett problémára lehet más megoldás is. Krisztus környezete lényegében egyszerű emberekből állt. És amikor a farizeusok támadják, ők nem az igazságot akarják megtudni, hanem Krisztus tekintélye ellen támadnak, le akarják járatni az egyszerű nép előtt. És Krisztus a maga szellemi fölényét csak így tudja bizonyítani ebben a környezetben, ezzel a vitatkozási formával. Ha egy matematikatanár a kisgyerekekkel a 2x2 versenyben győz, ez neki nem diadal, de a kisgyerekek előtt a tekintélyét így tudja megalapozni, és utána majd komolyabb dolgokban is elfogadják, s felnéznek rá.

Krisztus tehát az említett esetekben leszáll a tömeg színvonalára, megfelel az "elvárásoknak", és egy-két szellemes mondattal felül marad. Megalkuszik a nívóval, de nem vitázik az igazságról.

Két terület van, ahol semmiféle megalkuvást nem ismer, és nem törődik vele, ha mindenki otthagyja is: az igazságai és az erkölcsi eszméi területén egy millimétert sem enged, nem számít neki, hogy megértik-e vagy sem. Pl. amikor azt mondja: "Senki, aki az ekeszavára téve kezét hátratekint, nem alkalmas Isten országára" (Lk 9, 62). Itt nincs alkalmazkodás és leszállított nívó! Vagy az utólérhetetlen tekintéllyel megszövegezett beszéd, amikor azt mondja: "Hallottátok a régieknek szóló parancsot... Én pedig azt mondom nektek..." (Mt 5, 33-34). Itt maga a megfogalmazás olyan, hogy diplomatikus kompromisszum szóba sem jöhet. Itt nem vitázik, nem kérdez, hanem tanít, mint örök Tekintély.

Aztán elmondja azt a megdöbbentő mondatát, hogy legyünk olyan tökéletesek, mint Mennyei Atyánk. Ebben a mondatban óriási a mérce, még az emberi természetre sincs tekintettel. Ennél a követelménynél csak a vigasztal bennünket, hogy Krisztus itt nem az elvileg is elérhetetlen eredményt teszi kötelezővé, hanem az állandó törekvést. Mert Ő azt is mondta magáról: "Én vagyok az út, az igazság és az élet. Senki sem jut el az Atyához, csak én általam" (Jn 14, 6). Az út az állandó lépések parancsa, az egymás utáni lépések sora, amely az irányt is megadja.

A krisztusi bölcsesség lényege tehát: tudni azt, hogy miben lehet és kell alkalmazkodni, és miben nem szabad soha megalkudni.

Ámen.

Egészséges titkaink

Van-e határa az őszinteségnek?

„Az őszinteség nem azt jelenti, hogy mindent kimondunk, amit gondolunk, hanem azt, hogy meggondolunk mindent, amit kimondunk.” (Hypolite De Livry)

Gyakran halljuk: a jó házasság alapvető feltétele az őszinteség. Tény, hogy e nélkül elveszítjük a biztonságérzetünket, a másikkal vetett bizalmunkat, sőt akár végül magát a társunkat is. De lehetnek-e az őszinteségnek korlátai? Az egészséges kapcsolatok érdekében kell-e határt szabni a túlzott szókimondásnak? Erről beszélgettünk Topolyai Emőke klinikai- és pszichológussal, az Amerikai Keresztény Lelkigondozók Társasága és a Magyar Szexológiai Társaság tagjával.

Kettesben

A „mindig minden titkomat elmondom” lelki éretlenségre vall: a saját felelősség-vállalásunk helyett. Inkább belemenekülünk az „oldjuk meg a dolgot közösen helyettem” helyzetekbe. Ez bizony nem kis terhet ró a másikkra.

T. E.: Bár a párkapcsolaton belüli őszinteség megítélése még a lélekgyógyászok és a lelki gondozók részéről sem teljesen egységes, tény, hogy e nélkül nem létezhet biztos alapokon nyugvó kapcsolat. Az őszinteség az intimitás alapja, amellyel fokozatosan megnyitom magam a másik felé, megmutatom, ki vagyok, és lépésről lépésre leengedve a páncéltomat felvállalom a sebezhetőséget. Az őszinteség ugyanis mindig kockázattal jár, hiánya azonban az intimitás hiányához is vezet. Ilyenkor bár a külvilág felé azt mutatjuk, „jól megvagyunk”, valójában mégis nagy a távolság közöttünk. Ebben a helyzetben legalább az egyik fél biztosan szenved. A lélek ugyanis mindig közös-ségre, egységre vágyik, nem bírja

az elszigeteltséget. Ahhoz pedig, hogy ezt az egymás melletti magányosságot el tudjuk viselni, a lelkünkben lévő űr betöltésére gyakran egészségte-len eszközökhöz nyúlunk. A „lelki fájdalomcsillapítás” történhet egy harmadik személy, sőt alkohol, netán drogok által, de akár a hivatásunkba vagy a jótékonyági, gyülekezeti-közösségi munkába való meneküléssel is. Vannak pedig, akik a lassú „lel-ki kiszáradás” elviselésére fokozatosan „kérgesítik” magukat. Aki hárfázott már, tudja, hogy amikor először kezd játszani a hangszeren, egy idő után az ujjbegyén begyullad a bőr, és iszonyatosan fájni kezd. Ám ha ennek ellenére továbbjátsszik, szép lassan vékony bőrkeményedés keletkezik az ujjain, s ez képessé teszi a húrok okozta fájdalom elviselésére. Amelyik kapcsolatban nincs őszinteség, és a felek közötti távolság egyre nő, ott a lelket egyre vastagodó „bőrkeményedés” vonja be. A megkérgesedett lélek pedig nem érez többé. Nagy a veszélye, hogy a kéreg alatt az élet elhal, a lélek elpusztul. A tapasztalatok szerint azokban a családokban, ahol nincs őszin-te beszéd, a pszichés és szenvedélybetegségek kialakulásának valószínűsége ugrás-szerűen megnő.

Hogyan legyünk akkor „okosan” őszinték? Mit mondjunk el feltétlenül a másikkal, és mit ne? A hallgatóság körében először nagy felzúdulást keltett, amikor az egyik, házasságterápiával foglalkozó professzor, a szakma nagy tekintélye ezt mondta egy előadásán: „Értsék meg, vannak egészséges és egészségtelen titkok.” És valóban. A férjnek és a feleségnek, akik összekötik az életüket, ne legyenek egymás előtt olyan titkaik, amelyek később a bizalom hiányából táplálkozva lassan falat építhetnek közéjük. Vannak azonban „egészséges titkok” - például a kísérteink, napi küzdelmeink -, amelyek nem biztos, hogy minden esetben a másikkra tartoznak. Sőt azzal, hogy őt is bevonjuk ezekbe a vívódásokba, hogy ráterheljük ezeket, vétünk is ellene.

Például egy harmadik személy iránt felébredő vonzalom, erős szimpátia megosztása mély sebeket ejthet, fe-

lesleges fájdalmat kelthet a társunkban. Ilyenkor célszerűbb - akár külső segítség bevonásával is - még az elején lezárni a kísértést és kétszer akkora figyelmet szentelni a kapcsolatunknak. Nem biztos, hogy minden szorongásunkat, aggodalmunkat, érzelmünket azonnal, kontroll nélkül közölni kell. Szükséges egy belső fájdalomküszöb kiépítése, és hogy bizonyos döntésekért egyedül is tudjunk felelősséget vállalni. A „mindig minden titkomat elmondom” lelki éretlenségre, kiskorúságra utal, arra, hogy a saját felelősségvállalásunk helyett inkább belemenekülünk az „oldjuk meg a dolgot közösen helyettem” helyzetekbe. Ez bizony nem kis terhet ró a másikkra.

Létezik-e egyértelműen egészségtelen formája az őszin-teségnek?

Egyre gyakrabban tapasztalom például, hogy a nők a havi ciklusuk részleteiről, intim higiénés kérdéseikről pontosan tá-jékoztatják a párjukat. Nem kell mindent megmutatni, felfedni, kitárgyalni! Sőt: kell, hogy legyen egyfajta misztikum, fátyol, amely titokzatossá és ezért vonzóvá, izgalmassá teszi a nőt a férfi számára. Ha ezt leromboljuk, nagyon sokat ártunk vele a kapcsolatnak.

Azonkívül az egészséges őszinteségnek, feltárulkozásnak kell, hogy legyenek fokozatai is. A túl gyors önfeltárás, a túl könnyen ébredő bizalom általában a személyiség labilitásá-ra utal. Ezzel egy idegennel szemben rendkívül sebezhetővé válunk, és később, ha a kapcsolat nem fejlődik abba az irányba, amelybe szeretnénk, hatalmas tördőfésként éljük meg a bizalmunkkal, titkainkkal való visszaélést. Aki pedig magával szemben tapasztal ilyesmit - azaz-hogy valaki túlságosan hamar bevonja őt a legmélyebb titkaiba is -, legyen óva-tos: ez a viselkedésmód egyfajta tudattalan manipuláció, agresszió is egy-ben, amellyel a feltárulkozó megpróbálja bebiztosítani magát. Ebből aztán később igen nehéz a szabadulás.

Mi tehát a megoldás? Hogyan lehet sebek szerzése és adása nélkül

őszinte párkapcsolatot kiépíteni? Önmagunk feltárásának művészete a tempón múlik. Ha túl lassú a meg-nyílás, ha nem igazán akarok adni magamból a másiknak, az bizalmatlanságot, ridegséget kelt, a társunk úgy érzi, „fázik a lelke” mellettünk. Amikor nem mutatjuk meg magunkat, vagy nem vagyunk kíváncsiak a másakra, hiába bizonygatjuk a szeretetünket, mégis elhagyatva érzi magát, és a távolság egyre nő. Ha viszont túl gyors a feltárulkozás, az lelki zsarolásként hat. Az egyensúly megtalálása ezért érzelmi intelligenciát és nagy-nagy odafigyelést igényel. Hogyan lehet okosan megnyílni? Mintha csak pénzt adnánk kölcsön: adok öt forintot, és megnézem, hogyan bánsz vele. Ha látom, hogy jól bánsz vele, és megadod, többet is rád bízok, és megint megnézem, mit teszel vele. Két fontos dolgot kell mérlegelnünk: ez a kölcsönösség és a tisztelet. Vissza-adod-e a pénzt - azaz csak én nyílok, vagy te is nyílsz-e? És ha tíz forintot kapsz, te is tíz forintot adsz-e vissza, nem csupán ötöt vagy váratlanul százat? És hogy a megosztott titkaimat megveded, kibeszéled, továbbadod vagy megértően és odafigyeléssel, a bizalom kincseként kezeled-e?
Kolos Emőke

Kinek? Mikor? Hogyan?

Az őszinteség nem minden esetben épít - akkor sem, ha jó szándékból vagy hitből fakad. Egy-egy ilyen feltárulkozás időnként sokkal több sebet ejt, mint maga a cselekedet, amelyet elkövettünk. Mert az sem elhanyagolható szempont, hogy az igazságot ki- nek, mikor és hogyan találjuk.

• Kinek mit mondjunk?

A dolgokat mindig oltt, azon a szinten kell elrendeznünk, ahol elrontottuk. Ha valakiről valami

rosszat gondoltam magamban, s ő talán nem is érzékelte ezt, nem biztos, hogy a legbölcsebb dolog a nyakába zúdítanom. Az sem lenne okos megoldás, ha egy egész közösség színe előtt vallanám meg iránta való negatív érzéseimet, mert azzal még többet ártanék,

rom-bolnék. Jobb, ha ezt csendben elintézem magamban. Ám ha a szavaimmal, „tetteimmel bántottam meg valakit, akkor oda kell mennem hozzá, hogy rendezem az „adósságomat”. Ha mások előtt bántottam meg, beszéltem róla rossz dolgokat, akkor ott kell „rehabilitál-nom” őt. Ilyenkor nem léphetek túl a dolgon anélkül, hogy ne korrigálnám a többiek előtt is a tévedésemet.

• Mikor tegyük?

Lehetőleg ne az indulatok hevében. Amikor őszintén a másokra zúdítjuk érzéseinket, valójában gyakran csak a saját feszültségeinktől szeretnénk megszabadulni, „kiengedjük a gőzt”, ám ez sajnos csak további indulatokat szül. Lehetőség szerint nyugodt időben és helyen álljunk a másik elé, amikor ő is kellően nyitott ahhoz, hogy meghallgasson minket.

• Hogyan fogalmazzuk meg?

Szeretembe ágyazva, higgadtan és alázattal. Aki az őszinteségét alázattal köti össze, az biztosan nyertesül kerül ki a helyzetből. Az alázat léghőre a másik fél számára is segítség, hogy könnyebben fogadja közlendőnket, és ajtót nyit a megbékélés felé.

R. Sz.

Átvétel a Family Magazinból

Adventi ének

Szállj, szállj magasra, szíveink reménye
Vezess el minket Jézusunk elébe,
Ragyogj előttünk fénynek oszlopával:
Szent biztatással.

Hogy jó az Isten, ráüt a viharra,
Vidám szivárványt sző a borulatra;
Igéje napfény, az ragyog felettünk,
Mitfélne lelkünk?

Óh jó az Isten, a mi sziklavárunk,
Nem tart soká már bűnben bujdosásunk.
Az ígéretnek földjére érkezünk,
Jézus az nekünk.

Ő lesz a váltáság élet-birodalma;
Változz' örömré szívünk aggodalma.
Az elhagyottnak lesz már pártfogója,
Oltalmazója!
S lesz, lesz hitünknek diadalma, teljes,
Atyánk az Isten, irgalmas, kegyelmes,

A szeretetnek fényes napja jő fel
Idvezítőnkkal!

Szállj hát magasra, szíveink reménye,
Vezess el minket Jézusunk elébe,
Elsirni könnyünk' édes örömmünkben,
Szeretetünkben!

Szabolcska Mihály

Egy megdöbbentő történet

George Thomas plébános volt New England-nak egy kis városkájában. Húsvét reggelén, amikor zsúfolt templomban felment a szószékre prédikálni, egy régi, rozsdás, rozoga madárkalitkát vitt magával és letette a szószék párkányára. Persze mindenki meglepődve nézte és kíváncsian várta, mi fog itt történni. A plébános elkezdte a prédikációt:

„Amikor tegnap végigmentem a Főutcán, szembe jött velem egy fiatal gyerek, kezében lóbálta ezt a madárkalitkát, és a kalitka alján három kis vadmadár lapult, reszketve a hidegtől és a félelemtől. Megállítottam a fiút és megkérdeztem:

- Na, mit viszel magaddal?

- Csak ezt a három vacak madarat - felelte.

- Aztán mit akarsz csinálni velük? - kérdezősködtem.

- Hazaviszem őket és szórakozom velük - felelte. Feldühítem őket, kihúzom a tollaikat, egymás közötti viadalra uszítom őket. Elvezni fogom.

- De előbb-utóbb beleunsz majd. Utána mit csinálsz velük?

- Ó, van otthon két macskánk - mondta a fiú -, azok szeretik a madárhúst. Megetetem őket velük. Hallgattam egy kicsit, aztán ismét megszólaltam:

- Fiam, mennyit kérsz a madarakért?

- Nem kellene magának azok a madarak, atya. Hiszen azok csak vacak szürke mezei madarak. Még énekelni sem tudnak. Még csak nem is szépek.

- Mennyit akarsz értük? - kérdeztem ismét.

A fiú végignézett rajtam, mintha megbolondultam volna, aztán megmondta az árat: tíz dollár. Kivettem a zsebemből a tíz dollárt, odaadtam a gyereknek. A fiú letette a kalitkát a földre és egy pillanat alatt eltűnt.

Én aztán felemeltem a madárkalitkát, elvittem a közeli parkba, ott letettem, kinyitottam az ajtaját, és szabadon engedtem a madarakat."

Miután Thomas plébános elmondta a kalitka történetét, mindjárt egy másik történetbe kezdett: „Egy nap a Sátán és Jézus között párbeszéd folyt. A Sátán épp az Édenkertből jött és büszkén dicsekedett:

- Az egész emberiséget a kezeim közé kaparintottam. Csapdát állítottam nekik olyan csalétekkel, amelynek nem tudnak ellenállni. Mind az enyéme!

- Mit fogsz csinálni velük? - kérdezte Jézus.

- Szórakozni fogok velük. Megtanítom őket, hogyan házasodjanak és hogyan váljanak el - egymástól; feldühítem őket, meg arra is megtanítom, hogyan gyűlöljék és kínozzák egymást; hogy részegeskedjenek és kábítózzanak; arra, hogy fegyvereket és bombákat találjanak fel és öljk egymást. Nagyon fogom élvezni - mondta a Sátán.

- Mit csinálsz majd velük akkor, ha elegend lesz a játékból?

- Megölöm őket! - felelte a Sátán.

- Mennyit kérsz értük? - érdeklődött tovább Jézus.

- Nem kellene neked azok az emberek! Nem jók azok semmire! Megveszed őket, ők pedig csak gyűlölni fognak. Leköpnék, megátkoznak és megölnék. Nem kellene ők neked!

- Mennyit kérsz? - kérdezte újból Jézus.

A Sátán végignézett Jézuson és megvető gúnnyal mondta:

- A véredet, az összes könnyedet és az egészéletedet!

Jézus így szólt:

- Megegyeztünk! - aztán kifizette az árat..."

Ezzel George Thomas plébános fogta a madárkalitkát és lement a szószékről."

Forrás: Internet

Mozi esték novemberben keddenként a Szent József plébánián!

Helyszín: a plébánia emeleti díszterme

Kezdési időpont: este 6 óra

November 8.	Albert Schweitzer – Egy élet Afrikáért
November 15.	Szent Ágoston I. rész
November 22.	Szent Ágoston II. rész
November 29.	Éjszakai nap (Tolsztoj műve alapján)

További novemberi programok:

November 11. péntek	Felnőtt katekézis 2. alkalom - "Szentföldi zarándoklat" Kezdési idő: este 3/4 7 órakor . Helyszín: díszterem.
November 12. szombat	Ifi-kör. Kezdési idő: este 1/2 8 órakor (Szent József terem)
November 19. szombat	Ministránsok és zsoldárnekesek őszi kirándulása. Részletek a vasárnapi hirdetésekben!
December 3. szombat	Ifi-kör. Kezdési idő: este 1/2 8 órakor (Szent József terem)

Mindenszentek napján a központi temető kápolnájában du. 4 órai kezdettel elhunyt szeretteink lelki üdvéért szentmisét mondunk.

- **Adventben idén is lesznek hajnali misék. Hétfőn és csütörtökön hajnali liturgiákra várjuk a kedves testvéreket. A rorate misék 6 órakor kezdődnek. Nagyon örülnénk, ha mind több hittanosunk venne részt ezeken a felejthetetlen, szép, lélekelelő szertartásokon.**
- **November 3-án és 4-én (csütörtökön és pénteken) nem lesznek szentmisék templomunkban. Hivatali időben viszont elérhetők leszünk ezeken a napokon is.**

Mese a lószórról és a birkabélről

Valahol a Hortobágyon
legelt egy szép fehérszörű paripa.
Ugyanott a birkanyájban
kóborolt egy göndör gyapjas barika.

Nagy baj nem történt a lóval:
a karából el-kihúzták,
és egy éles nagy ollóval
szép sörényét jól lenyírták...
Ám a szegény buksi birkát
le is ölték, meg is nyúzták,
s aztán persze kibebezték,
s a húsát bekebebezték.

A lószórból vonó készült,
S hogy ha mondom, hát hidd ezt el:
még a birka beléért is
kifizettek pár forintot,
s ebből meg egy derék mester
hegedűhúrt sodorintott.

Hadd kántáljam tovább versem:
Volt valahol egy hangverseny,
művész húzta szenvedéllyel...
Itt találkozott ím össze
hortobágyi paripaszőr
hortobágyi birkabéllal.

Hadd zümmögjem tovább versem,
mesémet tovább mesélem:

volt egy süket a koncerten,
s mit észlelt belőle? – Ennyit:
a ló szőrét birkabélen
oda-vissza huzigálják,
de ő nem élvezett semmit,
nem hallván a muzsikáját...

Remélem már eltaláltad,
állatokról mért mesélek? –
Van szőr, van bél, - nem tagadom,
s ilyen-olyan más *anyagom*...
De: zene is van!

S ez a lélek!

Kunszery Gyula

A NAGYKANIZSAI SZENT JÓZSEF PLÉBÁNIA LAPJA

Megjelenik: minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek ; e-mail: szentjosefplebania@hotmail.com , honlap.: www.szentjosef.plebania.hu

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-10 és du. 4-6 között telefon: (93) 313-849, 06/30/5085542